தென்றல்

ஆசிரியர் கண்ணதாசன்

உள்நாடு (இலங்கை உட்பட) விலை 16 புதிய காசு | வெளிநாடு 20 காசு | அலுவலகம்: 'தென்றல்' சென்னை-6

மலர் 4 | சென்னை | 14-6-58 | சனிக்கிழமை | இதழ் 48

★

வேழமும் காதலும்!

காதல் பொதுவானது; அந்த உணர்வு எல்லா இனங்களுக்கும் உண்டு. தாவர இனங்கள்கூட காதல் வாழ்வில் திளைத்து நிற்பதாகப் படிக்கிறோம்.

ஆண் பூவின் மகரந்தத்திற்காகப் பெண் பூ ஏங்கி நிற்கிறது. வண்டினங்கள் தூது செல்கின்றன. காற்று வீசுகிறது. மகரந்தம் கிடைக்கிறது. காதல் வெற்றி பெறுகிறது.

இதைப் போலவே பறவை இனமும் காதலை நாடி அலைகின்றது. புறாக்களின் காதல் வாழ்க்கை சுவைமிகுந்தது; சேவல் கோழியிடம் மருவுதல் அனுபவிக்கத்தக்கது என்று பறவைகளின் வரலாறு படித்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

மிருகங்களும் அப்படித்தான். அவைகளுக்கும் உணர்வு உண்டு; காதலுண்டு. அதிலும் யானையின் காதல் மற்ற மிருகங்களின் காதலைவிட கட்டுத்திட்டங்களைக் கொண்டது. யானைக்கும் காதலுண்டா என்பீர்கள். தமிழ் இலக்கியத்தில் யானையின் காதலுக்கு நிறைய இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது பற்றிய விளக்கத்தை உள்ளே காணலாம். சுவையான கட்டுரை.

★

> ''போற்றுபவர் போற்றட்டும்; புழுதி வாரித்
> தூற்றுபவர் தூற்றட்டும்; தொடர்ந்து செல்வேன்
> ஏற்றதொரு கருத்தை என(து) உள்ளம் என்ருல்
> எடுத்துரைப்பேன் எவர்வரினும் நில்லேன்: அஞ்சேன் !''

எண்ணம்

மலர் 4 ‖ 14–6–58 ‖ இதழ் 48

காமராசர் விடும் கப்பல்!

பண்டித ஜவகர்லால் நேருவைப்போல் பேச வேண்டும் என்று எல்லாக் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் பெரு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு வருகிருர்கள். நேரு பொதுமக்களை வேலையாட்கள் என்று கருதி, அலட்சியமாகப் பேசும் அளவுக்கு 'பிறவிக்குணம்' கொண்டவர். மற்றவர்கள் அப்படியில்லை. சாதுர்யமாகப் பேசத் தெரியாவிட்டாலும் பைத்தியக்காரத்தனமாகவாவது பேசாமல் தப்பித்துக்கொள்ள முயலவேண்டும்.

யார், கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்கிருர்களோ அவர்களைமட்டும் பாராட்டுவது ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த பெருந்தலைவர்கள் பின்பற்றி வரும் அரசியல் நாகரீகம் என்று கருதப்படுகிறது. ஒருவரைப் பாராட்டும்போது மற்றவர்களை குறைவுபடுத்தாமல் பேச வேண்டும். இது பண்பு! பண்டித ஜவகர்லால்நேரு அவர்கள் பல இடங்களில் தவறி இருந்தாலும் தனக்கு எதிரிகள் உருவாகிவரும் கேரளத்திலும், மராட்டியப் பகுதிகளிலும் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு அவர்களைப் பாராட்டித் தப்பித்துக்கொண்டிருக்கிருர்.

—இந்த முறையைப் பின்பற்ற எண்ணிய காமராசர் பல இடங்களில் பெருத்த தோல்வி கண்டிருக்கிருர்.

மிராசுதாரர்களின் கூட்டத்திற்குப் போனுல், ''பயப்படாதீர்கள்; கம்யூனிஸ்டுகளை ஒழித்துக் கட்டிவிடுகிறேன்'' என்கிருர்.

மறுநாள் விவசாயிகளின் கூட்டத்திற்குப் போனுல், ''காங்கிரஸ் கட்சி ஏழைகளின் கட்சி. கூடிய விரைவில் பணக்காரர்களை ஒழித்துவிடுவோம்'' என்கிருர். இதயத்திலே சுத்தம் இல்லாததால் இரண்டு சாராரிடமும் அவர் சிக்கிக்கொள்கிருர்.

இதைப்போலவே, ஒரு இடத்தில், நாடகத்தினுல்தான் நாடு கெட்டது என்கிருர், இன்னெரு இடத்தில் எங்காவது நாடகத்திற்குத் தலைமைவகிக்க நேர்ந்தால் நாடகம்தான் தமிழ்நாட்டின் புராதனக் கலை என்கிருர்.

சென்ற வாரம் சேலத்தில் தமிழ்நாடு மாணவர் கிளையைத் துவக்கி வைத்துப் பேசிய காமராஜர் அவர்கள் விசித்திரமான பல கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிருர். பணக்காரர்களிடம் பேசும்போது கம்யூனிஸ்டுகளைத் திட்டுவதைப்போல், காங்கிரஸ் வாலிபர்கள் கூட்டத்தில் பேசும்போது தி. மு. கழகத்தைக் குறைத்துப் பேசியிருக்கிருர். பேசினுர். பேசிய கருத்தாவது புத்திசாலித்தனமான கருத்தாக இல்லை. ஒரு முறை, முன்னுள் பாதுகாப்பு மந்திரி பலதேவ்சிங் அவர்கள் காஷ்மீருக்குக் கப்பல்படையை அனுப்புவேன் என்று சொன்னுர். அதை வடநாட்டுப் பத்திரிகைகள் முதற்கொண்டு கிண்டல் செய்து எழுதியிருந்தன. அதைப்போலவே நமது முதலமைச்சர் காமராசரும் பேசியிருக்கிருர். இந்தியாவின் ஒற்றுமையை வலுயுறுத்திப்பேச அவர் விரும்பினுல் கொஞ்சம் ஆராய்ந்து பார்த்து வேறு உதாரணங்களைத்தேடிப்பிடித்துக் கொடுத்திருக்கலாம்.

''வங்காளக்குடாக் கடலையும் அரபிக் கடலையும் இணைப்போம். இந்தியாவின் குறுக்கே கப்பல் ஓட்டுவோம். இந்தியாவின் ஒற்றுமையை வளர்ப்போம்'' என்கிருர்.

இந்தியாவின் ஒற்றுமையை வளர்ப்பதற்கு இடையிலே கடலை உண்டாக்குவாராம்! ஒற்றுமை என்பதற்கு இணைப்பது என்பது பொருள். நமது முதலமைச்சர் கடலை வெட்டினுல்தான் ஒற்றுமை என்கிருர்.

ஒருவேளை திராவிடநாடு பிரிந்துதான் ஆக வேண்டும் என்பதற்காக கடலை ஓட்டுவேன் என்கிருரோ என்னவோ தெரியவில்லை! ஒரு நிலப்பரப்புக்கும், இன்னெரு நிலப்பரப்புக்கும் இடையிலே கடல் இருந்தால், அரசியல் சட்டம் துண்டுபடும் என்ற அரசியல் நீதியை காமராசர் உணர்ந்துதான் இவ்வாறு பேசினுர் என்ருல், உள்ளபடியே அவர் பிரிவினையை விரும்பியே பேசியிருக்கிருரென்று பொருள். அல்லது புரியாமலே, வீம்புக்காகத்தான், அறியாமை காரணமாகத்தான் பேசினுரென்ருல், அவருக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்வோம்;-''காமராசரே, நீங்கள் சாதிக்க வேண்டிய காரியங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. அதைச் செய்யுங்கள். வானத்தை வில்லாக வளைப்பது பிறகிருக்கட்டும்!''

ஒரு நாட்டில் பிரிவினைக் குரலைக் காரணத்தோடு எழுப்பும் ஒரு மாபெரும் இயக்கத்திற்கு விரோதமாக ஒரு முதலமைச்சர் இவ்வாறு பேசியிருக்கிருர் என்பதை வெளிநாட்டார் படித்தால் தமிழகத்துக்குப் பெருத்த அவமானம். காமராசர் என்பதாலேதான் நாம்கூடச் சிரிக்கிருேம். படித்துப் பட்டம் பெற்ற மற்றவர்கள் இவ்வாறு கூறியிருந்தால் வேதனைப்படுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

—10ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

அய்யாக்கண்ணு வீட்டுவாசலில் காவனம் போடப்பட்டிருந்தது. விடிந்ததும் கட்டுவதற்கு வாழைமரங்கள் வந்துகிடந்தன. வாசலில் கிழவி படுத்துக் கிடந்தாள்.

''யாரது படுத்திருப்பது?''வண்டிக்காரன் கிழவியை எழுப்பினுன்.

''அய்யாக்கண்ணு அய்யா இருக்காரா?''

''கல்யாணத்துக்குப் போய்ட்டாரு! அவரு மகளுக்கு இன்னிக்கிக் கல்யாணம். இங்கே இருப்பாரா அவரு! நாளைக்கு வருவாரு! நாளை மறுவீடு! பொண்ணு மாப்பிள்ளை எல்லாரும் வருவாங்க! நீங்க ஆரு!''

—சற்று தொலைவிலிருந்து இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஜமீன்தாருக்கு நெஞ்சு எரிந்தது. தன்னையுமறியாமல் வண்டிக்காரன் தோளில் கையைப் போட்டு மெதுவாக ஏதோ சொன்னுர். அவன் அதைக் கேட்டுக்கொண்டு சுவர் ஓரத்திற்குப் போய் விட்டான்.

ஜமீன்தார் வேகமாக வண்டிக்குப் போனுர். ஊருக்குக் கடைசியில் போய் திரும்பிப் பார்த்தார். அவரால் சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை! பலமாகச் சிரித்தார். நாடகங்களிலே கம்சன் சிரிப்பதுபோல், இராவணன் சிரிப்பதுபோல் பொன்னழகர் சிரித்தார். ''அய்யாக்கண்ணு, என் இதயத்தைச் சுட்டாய், அதோ பார் உன் வீடு எரிகிறது! கொழுந்துவிட்டது எரிகிறது! அய்யாக்கண்ணு! அய்யாக்கண்ணு!'' என்று முழங்கினுர்.

வண்டிக்காரன் 'தப்பித்தேன் பிழைத்தேன்' என்று ஓடி வந்தான்.

குதிரை வண்டி வந்த வழியேதிரும்பியது. சக்கரம் வேகமாகச் சுழன்றது. ஜமீன்தார் வண்டியில் இருந்தபடியே அய்யாக்கண்ணு வீடு ஜுவாலை கூட்டி எரிவதைப் பார்த்துப் பூரித்துக்கொண்டே போனுர்.

தன்னுல் சுடப்பட்டது பஞ்சவர்ணம்தான் என்று கண்டதும், அம்பலகாரருக்கு, அய்யாக்கண்ணு பேரில் இருந்த அனுதாபம் பறந்தது. அன்பு அழிந்தது. நல்லவனுக்குப் பிரிந்து துரோகியைக் காப்பாற்றிவிட்டதாகவே அவர் எண்ணினுர். அவருக்கு மனம் நிலைகொள்ளவில்லை. அய்யாக்கண்ணு எவ்வளவோ வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டும் திருமணத்திற்கு நிற்காமல் சூரைக்குடிக்குப் புறப்பட்டார் அம்பலகாரர். ஆனுல் போகும்போது ஒன்று சொன்னுர். ''அய்யாக்கண்ணு, கண்ணம்மாவின் கழுத்து மாங்கல்யம் நிலைக்கவேண்டுமானுல் அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை, நீயும் உன் மாப்பிள்ளையும் சூரைக்குடி வந்து என்னைச் சந்திக்கவேண்டும்'' என்று ஒரு கடுமையான உத்தரவைப் பிறப்பித்துச் சென்ருர் அம்பலகாரர். அந்த உத்தரவில் பரம்பரை அதிகாரம் புதையுண்டு கிடந்தது.

பிரான்மலையை விட்டுப் புறப்பட்ட அம்பலகாரர் பிற்பகலில்–அந்திசாய்வதற்குச் சற்று முன்பாக சூரைக்குடி வந்து சேர்ந்தார். வாசற்கதவு மூடியிருந்தது. கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டு வேலைக்காரன் கதவைத் திறந்ததும் அவன் கையிலே இருந்த ஒரு ஓலைச் சுருளை அம்பலகாரரிடம் கொடுத்தான். அதில்,

மகாகனம் பொருந்திய அம்பலகாரர் அவர்கள் சமூகத்திற்கு,

மான்கொம்பு எழுதியது. இன்று மாலை–அந்தி சாயுமுன் தங்கள் புத்திரி குஞ்சரத்தின் கன்னத்தை அறுக்கும் விழா, சோலையாண்டவர் கோயில் காட்டுக்குள் நடைபெறப்போகிறது அந்த வைபவத்திற்கு தவருது விஜயம் செய்து சிறப்பிக்கக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்
மான்கொம்பு

— அடுத்த இதழில் முடியும் —

விருத்தாசலத்தில் நடைபெற்ற தி.மு.க மாநாட்டில் செல்வி அ. மல்லிகாவின் நடன அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்ச்சிக்கு பொதுச்செயலாளர் இரா. நெடுஞ்செழியன் தலைமை வகித்தார்.

துணைப் பொதுச்செயலாளர் என். வி. நடராசன் அவர்கள், மாநாட்டு வரவேற்புக் குழுவினர் சார்பில், செல்வி அ. மல்லிகாவிற்கும் நடனப்பயிற்சி அளித்த சிதம்பரம் பி. எஸ். குஞ்சிதபாதம் அவர்களுக்கும், இசைக்குழுவினர் திரு. எம். ஆர். மல்லையா, திரு. ஜானகிராம், திரு. பாலசுப்பிரமணியம், திருமதி டி. கே. ஜெயலெட்சுமி ஆகியோருக்கும், உடை தயாரிப்பாளர் திரு. எம். எம். அருளப்பா அவர்களுக்கும், பாடல்கள் இயற்றிய திரு. நீலநாராயணன், திரு. கோதண்டராமன் முதலியோருக்கும் மலர்மாலைகள் அணிவித்து நன்றி நவின்ருர்.

வேழமும் காதலும்!

குயவன் களிமண்ணைப் பிசைந்தெடுத்துச் சக்கரத்தில் வைத்துச் சுழற்றிய சிறிது நேரத்தில் விநோதமான வடிவம் கொள்வதைப்போல காலமென்னும் சக்கரத்தில் பருவம் சுழலும்போது பெண்ணும் அழகுப் பதுமையாகிவிடுகிறாள். வாளிப்பான உடற்கட்டும் ஒளி பொருந்திய முகமும் செந்நிற உதடுகளின் குமிண் சிரிப்பும் அவள் அழகை மிகுதிப்படுத்திக் கவர்ச்சிக் கடலாக்குகின்றன. நற்பண்பும் நல்லொழுக்கமும் கொண்டு வளர்ந்த அவ்வனிதையைக் கட்டழகன் ஒருவன் காண்கிறான்; காதல் கொள்கிறான். களவு வழிப்பட்டுப் பின் கடிமணம் புரிந்து கொள்கிறான். இது பழந் தமிழர் மரபு.

குழந்தை பிறக்கிறது; தலைவி தாயாகிறாள். பொறுமையின் இருப்பிடம், அன்பின் அவதாரம், கருணை உள்ளம் கொண்ட தெய்வமாக விளங்குகிறாள். புன்னகைக்கும் கண்ணீருக்குமிடையே ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் குடும்ப வாழ்க்கையில், தன் குடும்பத்தின் நலனுக்காக, குழந்தைகளின் நல்வாழ்வுக்காகக் கணவனின் மகிழ்ச்சிக்காகத் தன் உயிரையும் தியாகம் செய்யக் கூடியவள் தாய் ஒருத்தியே! ஆனாலும் கணவனுக்கும் குழந்தைகள் நலத்திலும் மனைவியின் நல்வாழ்விலும் அக்கரை உண்டு. பிறரால் தன் குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு நேரும்போதோ தன் இன்பம் பறிக்கப்படும்போதோ தலைவன் வாளா இருப்பதில்லை; உணர்ச்சிக் குவியலாகி விறிட்டெழுகிறான் தலைவன்; தன் மனைவி மக்களைக் காக்கிறான்.

மனிதன் ஆறறிவு படைத்தவன். நியாயம், ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, பண்பு முதலியவைகளால் பின்னப்பட்டது மனித இதயம். நீதியையும், நேர்மையையும் வாழ்க்கையின் வரம்புகளாகக் கொண்டு வாழ்பவன் மனிதன். ஆனால் ஐந்தறிவு படைத்த மிருகங்களும் மனித இனத்தை ஒத்து வாழ்கின்றன; நியாயம், ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, பண்பு முதலியவைகளை வரம்பாகக் கொண்டு நிற்கின்றன என்னும்போது மனித இனம் ஆச்சரியப்படுகிறது.

எல்லா விலங்கினங்களுக்கும் காதல் வாழ்க்கை உண்டு; நடமாடாத உயிரினங்களாகிய தாவரங்கள்கூடக் காதல் வாழ்வை மேற்கொண்டே வாழ்கின்றன. ஆண் பூவின் மகரந்தத்திற்காகப் பெண்பூ ஏங்கி நிற்பதும் வண்டின் மூலமோ, காற்றின் மூலமோ அந்த மகரந்தம் கிடைத்தவுடன் சூலுற்றுப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியாவதும் கண்கூடு.

மஞ்சி சூழ் மாமலை ஒன்றில் களிறும் பிடியும் பெருகி வாழ்ந்தன. பிடி தன் களிற்றிடம் கொண்டுள்ள பாசமும் வியக்கத்தக்கது. தான் காதலித்த பிடியைக் களிறு விட்டகலாது. அதுபோலவே பிடியும் களிறை விட்டகலாது. இரண்டும் ஒன்றினை ஒன்று ஓம்பி வாழும் இயல்புடையன.

ஒருபோது களிறொன்றை மலைப் பாம்பு பற்றிவிட்டது. மலைப்பாம்பினின்றும் விடுபட்டு உயிர்தப்ப முடியாத அக்களிறு தன் மனையையும், தான் வாழ்ந்த காட்டையும் தன்னினத்தையும் நினைந்து வருந்திற்று. சிறிதுநேரமாக ஆக யானையைக் கொல்லுவான் வேண்டி மலைப்பாம்பு இறுகப் பிணித்தது. அக்களிறு சுற்றம் பிரிந்து, துன்புற்றுத் துடித்துக்கொண்டிருந்த நிலையில் அதன் காதல் மடப்பிடி கண்டுவிட்டது. தாங்கொணாத் துக்கம் கொண்டு துதிக்கையை மேலுயர்த்திப் பிளிறிற்று. தன் காதலன், தன்னை வளர்த்த தலைவன், தனக்குத் துணைநின்று பகை வென்று, கொல்லும் வேங்கைப் புலிகளை எதிர்த்து, வேடர் குழாத்தினை விரட்டிக் காத்துப் பாழும் காட்டின் படுகுழி அறிந்து, காதலால் தன்னைக் கட்டி அணைத்து மனையில் நல்ல சாரல் நோக்கி மனையறம் நிகழ்த்திய தலைவன் மாண்டு மடிந்து பாம்பின் வயிற்றில் புதைந்து போவதைச் சகியாதாகித் துதிக்கையைச் சுழற்றித் தன் தலையில் அடித்துக்கொண்டது. உயிர்க்கிறுதியாகிவிட்ட தன் தலைவனின் நிலை உணர்ந்தும் அதனைக் காப்பாற்ற இயலாத நிலையை நினைந்துருகிற்று. காட்டில் அங்குமிங்கும் ஓடிப் பிளிறித் தன்னினத்தையெல்லாம் அழைத்தது. அப்பிடியின் பிளிற்றொலி அம்மலைச் சாரலெல்லாம் எதிரொலித்தது. இதனை மாமூலர்,

“ஞால்வாய்க் களிறு
பாந்தள் பட்டெனத்
துஞ்சாத் துயரத்து
அஞ்சுபிடிப் பூசல்
நெடுவரை விடரகத்து
இயம்பும்”

—நற்றிணை 14.

என்று குறிக்கின்றார். இது பிடி களிற்றின்பால் கொண்ட காதலை, பாசத்தை விளக்குகிறது.

கொண்டல் உறங்கும் மலைக்காடொன்றில் காதல் வாழ்வை மேற்கொண்ட களிறும் பிடியும் வாழ்ந்துவந்தன. ஒருநாள் களிறு தன் காதல் துணைவியை அம்மலைக் காட்டின் ஓர்புறத்தே தூங்கவைத்துவிட்டு அதற்கு விருப்பமான வாழைத்தார்களையும் புன்னை இலைகளையும் கொண்டுவரச் சென்றுவிட்டது. பின்னர் இரையுடன் வந்து பிடியைத் தேடும்பொழுது பிடியைக் காணவில்லை. பிடியைக் காணாத களிறு துயருற்று வருந்தி மதங்கொண்ட வேழம்போல் பிளிறிற்று: தன் தவிப்பொலி கேட்டு அக்காதல் மடப்பிடி வந்துவிடாதா என்று கூவிற்று.

அப்பிடி எங்கும் சென்றுவிடவில்லை. மலைப்புறத்தை மேகம் சூழ்ந்துகொண்டுவிட்டதால் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்யானையும் மூடி மறைக்கப்பட்டுவிட்டது. இதனை,

“வாழை ஓங்கிய வாழை
அமை சிலம்பில்
துஞ்சுபிடி மருங்கின்
மஞ்சுபடக் காணாது
பெருங்களிறு பிளிறும் சோலை”

—நற்றிணை-222.

என்று கபிலர் சித்தரிக்கின்றார்.

வளங்குன்றும் கொடிய வேனிற்காலம். உணவும் நீரும் அற்றுப்போய் அனற் காற்று வீசத் தொடங்கியது. புல் செடி கொடிகளும் மரங்களும் கோடைச் சூரியனின் கொடிய வெப்பத்தால் கருகத் தொடங்கின. நீர்ச் சுனைகளிலும் நீர் வற்றிப் போயிற்று. எனவே களிறும் பிடியும் உணவும் நீருமின்றி வாடின. களிறு ஆண்மைத் தன்மை கொண்டதால் பசியையும் தாகத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டது. பிடிக்கு அவ்வாற்றல் இல்லாமையால் தளர்ச்சிநிறைந்து சோர்ந்து காணப்பட்டது. அதன் சோர்வும் தளர்வும் கண்டு பொறாத களிறு விரைந்து சென்று தூரத்தே உள்ள ஓமை மரம் ஒன்றை வீழ்த்தியது. வீழ்த்திப் பின் தன் காதல் துணைவியை அழைத்து வந்து உணவு ஊட்டி மகிழ்ந்தது.

இதை:

“நீர்இல் நீள் இடைக்
கயந்தலை மடப்பிடி உயங்கு
பசி களைஇயர்
பெருங்களிறு தொலைத்த
முடத்தாள் ஓமை”

—நற்றிணை-137

என்று பெருங்கண்ணனார் விளக்குகின்றார்.

உணவு உண்டபின் அருந்த நீர் வேண்டுமல்லவோ? காய்கின்ற வெங்கதிரின் கொடுமையால் ஊற்றுக்கள் அற்றுப் போயின. எனவே, நீண்ட நெடு வழியில் நீரூற்றைத் தேடி அலைந்தது களிறு. அங்கே பாறையில் சிறு ஊற்று ஒன்று நீர் கசிந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வூற்றுக் கசிவின் துணை கொண்டு தன் துணையின் வேட்கையை நீக்க எண்ணித் தன் துதிக்கையை அவ்வூற்றில் வைத்து உறிஞ்சியது. உறிஞ்சிய நீரைப் பிடிக்கு ஊட்டி அதன் வேட்கை நீக்கி மகிழ்ந்தது.

இதனை:

கல் ஊற்று ஈண்டல
கயன்அற வாங்கி
இரும்பிணர்த் தடர்க்கை நீட்டி
நீர் நொண்டு
பெருங்கை யானை பிடி
எதிர் ஓடும்

—நற்றிணை-186

தலைவனும் தலைவியும் காதலித்துக் கடிமணம் புரிந்த பின்னர் இல்லறம் நடத்தி மகிழ்கின்றனர். தலைவி ஊடியும் பிணங்கியும் தலைவனை இன்பத்தின் சொருபமாய் அன்புக் களஞ்சியமாய் மாற்றிவிடுகிறாள். தலைவனும் தன் துணைவியே தன்னுயிர் எனக் கருதி தன் இதயபீடத்தில் அமர்த்திச் சொர்க்க போகத்தில் மிதக்கிறான்.

சின்னாட்களில் தலைவி கருவுறுகிறாள். தனக்கோர் மதலை பிறக்கப் போகிறது என்பதறிந்த தலைவன் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. தன் காதல் துணைவியை அப்போதுதான் பேணிக்காத்துப் புரக்கிறான். பிறக்கப்போகும் மழலைச் செல்வத்தைப் பற்றிப் பேசிப் பேசிச் சிந்தை களிக்கிறான். பிள்ளைப் பேற்றை நினைந்து நினைந்து தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் நோக்கி உள்ளத்தினுள்ளே நகைத்துக்கொள்ளும் பெற்றி பிறரால் உணரமுடியாதது.

அதுபோது தலைவிக்கு விருப்பமான உணவு வகைகளையும், ஆடை வகைகளையும், ஆரங்களையும்வாங்கி வருவதிலே அதிகமகிழ்ச்சியும்பெருமையும் கொள்கிறான் தலைவன்.

அதுபோலவே, பெண்யானை சூலுற்றது என்பதறிந்த ஆண் யானையும் மகிழ்ச்சியும் கவலையும் கொள்ளுகிறது. சூலுற்ற பிடியைக் காத்து வளர்ப்பதிலே அதிக அக்கரை காட்டுகிறது; பிடிக்கு விருப்பமான தினைக்கதிர்களைக் கொய்து கொண்டுவந்து ஊட்டி மகிழ்கிறது.

“நெடுங்கழை நிவந்த
நிழல்படு சிலம்பில்
கடுஞ்சூல் வயப்பிடி
கன்று ஈன்று உயங்கப்
பால்ஆர் பசும்புனிறு
தீரிய களி சிறந்து
வாலா வேழம்
வணர்குரல் கவர்தலின்”

—நற்றினை 393.

இஃது கோவூர்க்கிழார் பாட்டால் விளங்குகின்றது.

கருவுற்ற துணை கன்று ஈனும் வரை தன் கண்ணெனக் காக்கும் களிறு, கன்று ஈன்ற பின்னும் பிடியையும் கன்றையும் விட்டுப் பிரிவதில்லை. கன்றின் நலத்தையும் பிடியின் நலத்தையும் கருதி, சிங்கத்துடனும் புலியுடனும் எதிர்த்துப் போராடக்கூடத் தயங்குவதில்லை. ஒருபோதும் பகை விலங்குகளால் மனைக்கும் கன்றுக்கும் தீங்கு ஏற்படக்கூடாதென்று கருதி அரண் மிக்க ஓர் இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்ற களிறு, துணைமீதும் கன்றின்மீதும் தன் கருத்தைச் செலுத்திவந்ததால் தன்னை ஓர் சிறிதும் எண்ணிற்றிலது. அவ்வயர்

— 8-ம் பக்கம் —

அண்ணா படத்திறப்பு

திருச்சி மாவட்டம், மேட்டுப்பாளையம் ஊராட்சி மன்றத்தில் 16-6-58 திங்கட்கிழமை மாலை 4 மணிக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் உருவப்படத்தை ஆசிரியர் கண்ணதாசன் திறந்து வைப்பார்.

மாலை 6 மணிக்கு பஸ்நிலையத் திடலில், பொதுக் கூட்டம் நடைபெறும். அதுசமயம், ஆசிரியர் கண்ணதாசன், எம். எஸ். மணி, நெடுமாறன் முதலியோர் பேசுவர்.

தென்றல்

தஞ்சாக்கின் கதை

கடைசிக் கட்டம்

"ஐயா, யாருங்க நீங்க? என்ன சத்தம் போட்றீங்க?" என்று வண்டிக்காரன் கேட்டான்.

'என் மகளை இந்தப் பக்கமாக கொள்ளைக்காரர்கள் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வந்தார்களே, நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? ஐயோ! மானம் போகுதே! விடிந்தால் கல்யாண மாச்சே!" என்று நெஞ்சிலே அடித்துக்கொண்டார் அய்யாக்கண்ணு.

இப்போது கொஞ்ச தூரத்தில், புதருக்குள்ளிருந்து ஒரு அபயக் குரல் கேட்டது.

"அப்பா! அப்பா! ஓடி வாங்க!" என்று கண்ணம்மா கதறினுள்.

"அய்யோ! அய்யோ! கண்ணம்மா! கண்ணம்மா!" என்று கதறினுர் அய்யாக்கண்ணு. வண்டிக்காரன் அய்யாக்கண்ணுவைத் தரையில் சாய்த்துவிட்டு, வண்டியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த அவனது எசமானரை எழுப்பினுன்.

"யாரது?"-என்று மிரட்டும் குரலில் கேட்டார் வண்டியில் படுத்திருந்தவர்.

அந்தக் குரல், அய்யாக்கண்ணுக்குத் தெரிந்த குரலாக இருந்தது. உடனே வண்டிக்குப் பின்பக்கமாக ஓடிப் போய் பார்த்தார். இருட்டுவேளை! நிழல்போல் உருவம் தெரிந்தது.

"யாரது அய்யாக்கண்ணு? என்னப்பா! என்ன நடந்தது?" என்று பிரியத்தோடு கேட்டார் அந்தப் பெரியவர்.

அய்யாக்கண்ணுக்குத்தூக்கிவாரிப் போட்டுவிட்டது. தன்னையும் அறியாமல் இடுப்பில் துண்டைக் கட்டிக் கொண்டார்.

ஆம்; வண்டியில் இருந்தவர் சூரைக்குடி **சிங்கப்பெருமாள் அம்பலகாரர்!**

"எசமான்! நல்ல நேரத்தில் வந்தீர்கள்! என் மகளை கொள்ளைக்காரர்கள் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிருர்கள்! காப்பாற்றுங்கள்!" என்று துடித்தார் அய்யாக்கண்ணு.

அப்போது கண்ணம்மாவின் அபயக் குரல் பரிதாபமாகக் கேட்டது.

கண்ணம்மாவின் குரல் வந்த திக்கை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். நான்கைந்து பேர் வயல்காட்டுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்பலகாரர் துப்பாக்கியை எடுத்தார். கூட்டத்தைக் குறி வைத்துச் சுட்டார். அவர்கள் பதுங்கிக்கொண்டார்கள். அம்பலகாரர் பதுங்கிக்கொண்டே வேலியைத் தாண்டி அவர்களுக்கு அருகில் போய்விட்டார். அவர்கள் எல்லோரும் கைகளில் வேல் கம்பு வைத்திருந்ததை அவர் பார்த்தார். தலையிலே எல்லோரும் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தார்கள். கண்ணம்மாவின் வாய் துணியால் அடைக்கப்பட்டிருந்தது. அம்பலகாரர், அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவனைப்போல் தோன்றியவனைப் பார்த்துக் குறி வைத்தார். அவர்கள் நகர்ந்துகொண்டே இருந்ததால் அந்தச் சூடு, கண்ணம்மாவைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தவனின் காலில் தைத்தது. 'அய்யோ!' என்று அவன் விழுந்தான். கண்ணம்மாவும் தரையில்சாய்ந்தாள். மற்றவர்கள் ஓடிவிட்டார்கள். அய்யாக்கண்ணு துக்கத்தையும் மறந்து சோர்வையும் மறந்து தலைதெறிக்க ஓடிவந்து அம்பலகாரரின் காலில் விழுந்தார். அவர் நிதானமாக, அய்யாக்கண்ணைத் தூக்கி நிறுத்தி ஆறுதல் சொன்னுர்.

"நல்லவேளை, நான் வராவிட்டால் உனக்கு மிகுந்த கஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கும். வா!"-என்று அய்யாக்கண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வண்டிக்குப் போனுர் அம்பலகாரர்.

கண்ணம்மா பின்னே நடந்தாள். காலில் சூடுபட்டுச் சாய்ந்துகிடந்த வாலிபன் வண்டிக்குத் தூக்கி வரப்பட்டான். வண்டி கொள்ளையிடப்பட்ட இடம் நோக்கிப் புறப்பட்டது. அங்கே எல்லோரும் சிதறுண்டுகிடந்தார்கள். "கண்ணம்மா வந்தாச்சு! கொள்ளைக்காரனையும் பிடித்தாச்சு. வண்டியிலே கிடக்கிருன் அவன்" என்ருர் அய்யாக்கண்ணு. அவர் புதிய பிறவி எடுத்தவரைப்போல் பேசினுர். சிதறிக்கிடந்த சொந்தக்காரர்கள் எல்லோரும் ஓடிவந்தார்கள். அய்யாக்கண்ணு மறுபடியும் பேச ஆரம்பித்தார்.

"யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை. எசமான் கைகொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் இன்று செய்த உதவியை நாம்மறக்கமாட்டோம். எசமானை உங்களுக்கெல்லாம் தெரியாது.

சூரைக்குடி சிங்கப்பெருமாள் அம்பலகாரர் என்ருல் அழுத பிள்ளைகூட வாயை மூடும்! அந்த உத்தமர் நமக்கு இன்று உதவிசெய்திருக்கிருர்! மானத்தைக் காப்பாற்றியிருக்கிருர்" என்ருர்.

வண்டிகள் பிரான்மலை நோக்கிப் புறப்பட்டன. அம்பலகாரரின் வண்டி முன்செல்ல மற்ற வண்டிகள் பின் தொடர்ந்தன. சூடுபட்ட வாலிபனின் முகம் மூடப்பட்டிருந்தது. அவன் முணங்கிக்கொண்டே வந்தான். வண்டி முழுதும் ரத்தக்கரை! அவனுக்கு மயக்கம் தெளியவில்லை.

அதிகாலையில்-பொழுது புலருமுன் வண்டிகள் பிரான்மலைக்கு வந்து சேர்ந்தன. மார்கழி மாதத்தில் திருப்பள்ளி எழுச்சி காலத்தில் ஆலயங்களில் வாத்தியங்கள் முழங்குவதுபோல் மாப்பிள்ளை வீட்டில் மேளச்சத்தம் கேட்டது. பெண்வீட்டார் தங்குவதற்கு ஒரு பெரிய வீட்டை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அந்த வீடு ஊருக்குக் கடைசியில் இருந்தது. பிரபல தவுல்காரர் நடேச பிள்ளை வீடு அது. ஒரு காலத்திலே அவருக்கு நல்ல செல்வாக்கு இருந்தது; பணவசதி இருந்தது. ஆனல் அவர் கடைசி காலத்தில் நொடித்துப் போய்விட்டார். வீடுவாசல்களெல்லாம் புதுப் பணக்காரர்களுக்கு மாறிவிட்டன. அப்படி வந்த வீடுகளில் ஒன்றைத்தான் மாப்பிள்ளைவீட்டார் வாங்கியிருந்தார்கள்.

பெண்டிர், குழந்தைகளெல்லாம் வண்டியை விட்டு இறங்கி வீட்டுக்குள் போய்விட்டார்கள். அய்யாக்கண்ணு, அம்பலகாரரைத் தனியாக அழைத்தார்.

"சூடுபட்டுக் கிடப்பவனை என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? யாரும் பார்த்துவிட்டால்...!" என்று பயந்த குரலில் கேட்டார் நாயனக்காரர்.

"பயப்படாதே! வண்டியை மலையடிவாரத்துக்குக் கொண்டு போகச் சொல்லிவிட்டேன். வண்டிக்காரன் கூடப் போகிருன். திருமண காரியங்கள் ஆகட்டும்; அதைத் தடங்கல் செய்யாதே!" என்று தைரியம் சொன்னுர் அம்பலகாரர்.

★

மாப்பிள்ளை வீடு ஒரே அமர்க்களமாக இருந்தது. பெண்ணழைத்து வருவதற்கான காரியங்களிலேயே பஞ்சவர்ணத்தின் பெற்ருேர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அதுவரை பஞ்சவர்ணத்தின் அறைக் கதவு திறக்கப்

தென்னரசு

படவில்லை. திடீரென்று தங்கம்மாளுக்கு நினைவு வந்தது. கையைப் பிசைந்துகொண்டு வேகமாக வந்து கதவைத் தட்டினுள். கதவு திறந்துதான் இருந்தது. உள் பூட்டு எதுவும் இல்லை. தங்கம்மாள் உள்ளே வந்தாள். படுக்கை காலியாக இருந்தது. கல்யாண ஆடைகளெல்லாம் சிதறிக் கிடந்தன.

"ஐயோ! பஞ்சு! பஞ்சு!!"—அலறினுள் தங்கம்மாள். அந்த அலறலில் ஏமாற்றம் இருந்தது. பெற்ற மனம் பற்றி எரிந்தது.

"தங்கம்மா! தம்பி இன்னும் எழுந்திரிக்கவில்லையா? எழுப்பு!" என்று வாஞ்சையோடுசொல்லிக்கொண்டே நட்டுவனுர்-பஞ்சவர்ணத்தின்தந்தை உள்ளே வந்தார். அறைக்குள்ளே தங்கம்மாள் முகத்தை மூடிக் கொண்டு பொருமியபடி நின்ருள்.

"இருந்த வீட்டுக்குக் கொள்ளி வச்சிட்டானே பாவி! ஊர் சிரிக்கப் போகுதே! "என்று தொண்டையை இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு கத்தினுள் தங்கம்மாள்.

நட்டுவனுர் எதுவும் பேசவில்லை. முகத்தைச் சுழித்தார். எச்சி[illegible] விழுங்கினுர். கண்ணீரைத் துடை[illegible]தார். அவிழ்ந்த குடுமியை திருச்[illegible] கட்டிக்கொண்டார்.

"சரி, நட்டுவனுர் குடும்பம் [illegible]ரோடு மறைந்தது. யார் போட்[illegible] சாபமோ, வம்சமே இல்லாம[illegible] அழியப்போ[illegible]து"-தனக்குத்தா[illegible] சொல்லிக்கொண்டு அறை[illegible] வெளியே வந்தார்.

"எங்கே போறீங்க? இங்[illegible] வாங்க!"-தங்கம்மாள் கேட்டாள்[illegible] வேதனைக் கிடையேயும் புருஷனிட[illegible] காட்ட வேண்டிய குழைவை அவ[illegible] காட்டத் தவறவில்லை.

"போகிறேன்! தடுக்காதே! இ[illegible] இங்கே இருந்து என்ன செய்வ[illegible] தாய், தகப்பனை பட்டினி போட்[illegible] கொல்லும் பிள்ளைகளைப் பார்த்தி[illegible] கிறேன். நம்ம பயலைப்போல் அ[illegible] மல் கொல்கிற பிள்ளையைப் ப[illegible] தில்லை. தங்கம் உன் வயி[illegible] நெருப்பை [illegible] வைத்துக்கொள்[illegible] இனியாவது கல்யாண[illegible] என்று வேதனையை வாரி[illegible] களாக்கிக் கொட்டினுர் நட்டுவ[illegible] அப்போது சமையல்காரி ஓடி[illegible] தாள்.

"ஐயாவுக்கு ஒரு சேதி!" [illegible] ருள்.

"என்ன!"

"பால்காரப் பெத்தையா [illegible] அவசரமா கூட்டியாரச் சொல்[illegible] தோட்டத்துப் பக்கமா நிக்கி[illegible] ரொம்ப அவசரமாம்!" என்ருள்.

உலகமே அணல்காற்றில் சிக்[illegible] கொண்டிருப்பது போல் பட[illegible] நட்டுவனுருக்கு. நடை தடுமாறி[illegible] வார்த்தைகள் பின்னின. முகம்[illegible] காயைப் போல் சிவந்திரு[illegible] கல்யாணவீட்டு நெறிசலைக்[illegible] தோட்டத்துக்கு ஓடினுர். தோ[illegible]தில் பால்காரப் பெத்தையா [illegible] கார்ந்திருந்தான்.

"என்னப்பா பெத்தையா? எ[illegible] அவசரம்?"

"தம்பி வீட்லே இருக்கு[illegible] சௌக்யமாத்தானே இருக்கு?"

"ஏன், அவனை எங்கேயாவ[illegible] பாத்தியா?"

"மலையடிவாரத்திலே ஒரு வ[illegible] நிக்கிது. அதிலே ஒரு ஆளு ப[illegible]திருக்கு! அது தம்பி மாதிரி[illegible] இருக்கு!..."-பெத்தையா தகவலை[illegible] கூடச் சொல்லி முடிக்கவில்லை.

"அட பாவி! எங்கேடா தொலை[illegible]சாய்? சண்டாளப்பயலே! [illegible] கூட்டி மானத்தை வாங்காதே[illegible] என்று கதறிக்கொண்டு மலை[illegible] ஓடினுர்.

மலையடிவாரத்தில் அந்த வ[illegible] நின்றது. வண்டிக்காரன் மரத்[illegible] தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். [illegible]ஞர் வண்டிக்கு அருகில்

— 10ம் பக்[illegible]

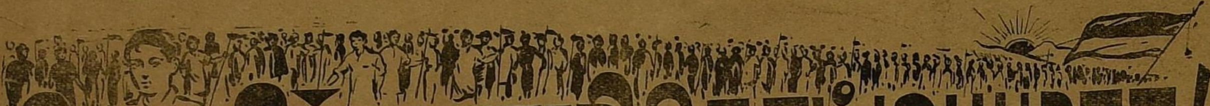

கோவிந்தசாமி கொட்டிய முரசு!

விருத்தாசலத்தில் நடந்து முடிந்த தி. மு. கழக மாநாடு இவ்வளவு சீரும் சிறப்புமாக நடந்துவிடும் என்று யாரும் நினைக்கவில்லை. மாநாட்டை நடத்திக்காட்ட அரும்பாடுபட்ட நிர்வாகிகள்கூட இந்த அளவுக்கு மாநாடு வெற்றிபெறும் என்று நம்பியிருக்கமாட்டார்கள். அத்துணை வெற்றி! அத்துணை சிறப்பு! மாநாட்டுக்குத் தேதி குறிக்கப்பட்ட நாளிலிருந்தே விருத்தாசலம் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டு வந்ததோ என்று எண்ணுகிற அளவுக்கு, நகரம் அவ்வளவு சிறப்பாகவும் பரபரப்புடனும் காணப்பட்டது. நகர் முழுதும் வாழ்த்து வளைவுகளும், வரவேற்புத்தோரணங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பன்னெடுங்காலமாக நடந்துவரும் திருவிழாக்களுக்கு …வதைப்போல் வெளியூர் வியாபாரிகள் தெருவெல்லாம் முகாமிட்டு வியாபாரம் செய்தார்கள். …ணி! அணியாகப் பலாப்பழம், …ம்பழம்–இன்னபிற கனிவர்க்கங்… ஆங்காங்கே குவித்துகிடந்தன. …ாடு நெருங்க நெருங்க கூ… … சிறிதாக … …ட்டம் … அதிகரித்து வந்… …றுகக வேண்டும்! இல்லாவிட்… …ல், ஆயிரக்கணக்கான பொது… …கள் குறிப்பிட்ட ஒரே நாளில் …ங்கு திரளுவதற்கு வழி வகை …ல்லை! எத்தனை தனி ரயில்கள் …ட்டாலும், தனி மோட்டார் …களைச் செய்து கொடுத்தாலும் …வளவுபேர் முதல்நாள் மாநாடு …றே குழுமி விடுவதற்கு மார்க்க…ல!

மாநாட்டுப் பந்தல் மிகப் பெரிய …ளவில்–ஆரூர் மாநாட்டுப் பந்த…லாடு ஈடுபடுத்திச் சொல்லக் கூடிய அளவில்தான் போடப்பட்…ருந்தது. ஆனாலும் திரண்டிருந்த …க்களுக்கு பந்தல் இடம் தர…ல்லை. செம்பிலே கரந்த பால் …ங்கி வழிந்து கோபுரம் கட்டி…துபோல், மாநாட்டுப் பந்தல் …மிப் புடைத்துப் பெருமூச்சு…டும் வண்ணம் நிறைந்திருந்தது.

வெளியூர்களிலிருந்து வரும் தலை…ர்கள் – சொற்பொழிவாளர்களை …ருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்…ருந்த இடங்களுக்கு அழைத்து …வர ரயில் நிலையத்தில் ஏராளமான குதிரை வண்டிகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இயன்றவரை …வசதிகளும் செய்யப்பட்டிருந்…ன. நகர் முழுதும், தி. மு. கழகக் …கொடி கட்டிய குதிரை வண்டிகள் …இழைந்துகொண்டிருந்தன. மாநாட்…டுக்கு வந்திருப்பவர்கள் யாரும் எங்கேயும் அந்த வண்டியில் போகலாம்–வரலாம்; இப்படி ஒரு ஏற்…பாடு! ஒருவார காலமாக விருத்தா…திலுள்ள குதிரை வண்டிகள் …னைத்தும் மாநாட்டுக்கான காரி…ஙளுக்காகவே ஒதுக்கப்பட்டு …டனவாம்!

…-ந் தேதி காலை 9 மணியளவில் …பரி பங்களா'விலிருந்து ஊர்… புறப்பட்டது. மாநாட்டுத் … எஸ் முத்து, திறப்பாளர் …மேகம், பொருளா…லாளர் நெடுஞ்செழியன், என். வி. நடராசன், வரவேற்புக்குழுத் தலைவர் ஏ. கோவிந்தசாமி, எம். எல் ஏ. மாநாட்டுப் பொருளாளர் எம். செல்வராஜ் எம். எல். ஏ. ஆகியோர், அன்னப்படகுபோல் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ரதத்தில் அழைத்து வரப்பட்டார்கள். பல்வேறு வகையான வாத்திய ஒலிகள் ஊர்வலத்தின் மாண்புக்கு துணை நின்றன. பண்டைத் தமிழகத்தில், வெற்றிவேந்தர்கள் நடத்திய ஊர்வலங்களை நினைவுறுத்தும் வகையில் நெற்றிப்பட்டயத்தோடு கூடிய யானை ஒன்று முன்செல்ல, அணி, தேர், புரவி, ஆட்பெரும் படையினர் பின்சென்றார்கள். அந்தக் காட்சி, இருதயத்தை மாற்றுருக்கு ஈடு வைத்துவிட்டு அண்ணாந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களையும் ஒருகணம் தமிழகத்தின் பூர்வீகத்தை எண்ணிப்பார்க்கத் தூண்டத் தவறியிருக்காது. கொடிகள் பறந்தன! முரசு முழங்கிற்று! ரதங்கள் ஊர்ந்தன! யானை … தது! தலைவர்கள் … நடந்… …ன! … …யனி வந்தார் …!

ஒவ்வொரு வட்டத்தோழர்களும் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி கலந்துகொண்டு ஊர்வலத்தினைச் சிறப்பித்தார்கள்.

சேர – சோழ – பாண்டியர் வேடமணிந்து தேரில் வர, அவர்கள் முன்னே வடவேந்தர் கல்சுமந்து வந்தார்கள்–இது குறிஞ்சிப்பாடித் தோழர்களின் கருத்தமைந்த ஏற்பாடு.

நெல்லிக்குப்பம் தோழர்கள், ஜனவரி 6–ந் தேதி காமராசர் தந்த பரிசை விளக்கினார்கள். சிறைக்கூடத்திற்குள் தலைவர்கள்–தொண்டர்களுக்கு கை கால்களில் கட்டு!–ஊர்வலத்திலே இப்படி ஒரு சிறைக்கூடம் ஊர்ந்து வந்தது. இந்தக் காட்சியை, வழிநெடுக நின்று கண்ட தாய்மார்கள், காமராசரை 'வாயார' வாழ்த்தினார்கள்.

திண்டிவனம் தோழர்கள் டில்லி அசோகா ஓட்டலைக் காண்பித்தார்கள். மிட்டாய், பலகாரங்கள் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. வடநாட்டு பந்த் முதலானோர் அந்தக் கடையில் இருந்து வியாபாரம் செய்த காட்சியினை சித்தரித்துக் காட்டினார்கள். பந்த் — வேடப் … …ம் நன்கு அமைந்திருந்… பொருத்… …தது.

மற்றும் பொய்க்கால் குதிரை–கரக ஆட்டம் சிலம்ப விளையாட்டு முதலியவை ஊர்வலத்தில் இடம் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஊர்வலம் 11 மணியளவில் மாநாட்டுப் பந்தலை அடைந்தது. நாகூர் அனிபாவின் இசையோடு மாநாடு தொடங்கியது.

வரவேற்புக் குழுத் தலைவர் கோவிந்தசாமி அவர்கள் மெல்லிய குரலில் தன்னுடைய வரவேற்புரையைப் படித்தார். அவருடைய உழைப்பிற்கும் உள்ளத்திற்கும் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த அந்த மாபெரும் கூட்டம் அமைதியாக இருந்து வரவேற்புரையை கேட்டது. மாவட்டத்தின் சிறப்பினை அவர் எடுத்துரைக்கையில் அலை ஓசையென கையொலி எழுந்து ஒடுங்கியது. மாநாடு நடைபெற்ற அன்றுதோழர் கோவிந்தசாமியின் குரலிலே வலிவு இல்லை. உடலிலே சக்தியில்லை–ஆனால் உள்ளத்திலே ஆர்வம், உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்து ஓடியது. 'எதிரிகளை நிர்மூலமாக்கி, தெ. ஆ. மாவட்டத்தை தி. மு. கழக அரணாக மாற்றியே தீருவேன்' என்று சூளுரைப்பது போன்ற அமைதி கலந்த உறுதி அவரது பேச்சிலே அரும்புவிட்டு நின்றது.

அவர் ஆற்றிய தொண்டைக் காட்டிலும், பட்ட கஷ்டத்தைக் காட்டிலும், தலைவர்களிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்திலும் அவர் காட்டிய அன்பும் மரியாதையும் எவருடைய உள்ளத்தையும் ஊடுருவிப் பாயக்கூடிய வசீகர சக்தி பெற்றுதாயிருந்தது.

தோழர் கோவிந்தசாமியின் வரவேற்புரைக்குப்பின் தெ. ஆ. மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கழக முக்கியஸ்தர்கள் வழிமொழிய மதுரை எஸ். முத்து அவர்கள் மாநாட்டுக்குத் தலைமை வகித்தார். தோழர் முத்து அவரது தலைமையுரையில் அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பெருந்தன்மையைஎடுத்துரைத்தார். கழகத்தின் தொண்டினை விவரித்தார்.

"தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவர் ராசாராம் நாயுடு அவர்கள் தி. மு. க. வாலிபர்கள் கலியாணம் ஆனபின் காங்கிரசுக்கு வந்துவிடுவார்கள்" என்று கும்பகோணத்தில் பேசியிருக்கிறார். ஆனால் அதே கும்பகோணத்தில் இரண்டு மூன்று திங்களுக்குமுன் சென்னை முதல்வர் காமராஜ் அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் என்பதை ராஜாராம் மறந்துவிட்டார் போலும்!

"அடுத்த தேர்தலில் தி. மு. க. ஐம்பது இடங்களில் வெற்றிபெறலாம். பாக்கியுள்ள நூற்றியைம்பது இடங்களில் காங்கிரஸ்தான் வரும் என்று கூறியிருக்கிறார். எந்தக் காமராசர்? போன தேர்தலில், பஞ்சபாண்டவர்களைப்போல் தி.மு.க. வினர் ஐந்து பேர்தான் வரலாம் என்று சொன்ன காமராசர். அவருடைய கணக்குப்படி பஞ்சபாண்டவர்கள் பதினைந்து பேர்களாக உருவெடுத்து இன்று சட்டசபைக்கு வந்திருக்கிறார்கள், இதே கணக்கை, சமீபத்திலே அவர் குறிப்பிட்ட ஐம்பது பேருக்குப் பார்த்தால், நூற்றிஐம்பது பேர் தி. மு. க. வின்

— 10-ம் பக்கம் —

- 27 -

பொன்னப்பன்

வேடிக்கையாக இருக்கிறது என் வாழ்க்கை. நினைத்தால் நம்பவே இயலவில்லை. எங்கோ பிறந்தேன், எங்கோ வளர்ந்தேன். இன்று இதோ இந்த மாத்தூருக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கின்றேன். இனி எங்கே இருப்பேனோ, எங்கே போவேனோ எனக்கென்ன தெரியும்? எனக்குத் தெரிந்தா எதுவும் நடக்கின்றது. நடக்கின்ற நிகழ்ச்சிகளில் நான் சிக்கிக்கொள்ளுகின்றேன். அது என்னை எங்கோ இழுத்துச் செல்லுகின்றது. ஆற்றில் மிதக்கவிட்ட புணை நான். அதற்குத்தானே எங்கு செல்ல வேண்டும் என்பதும் கிடையாது; முடியவும் முடியாது. என் கதையும் அப்படித்தானே ஆகிவிட்டது. எனக்கு என்று ஒரு வழியும் தெரியவில்லை. எவர் வழியிலோ சென்று கொண்டிருக்கின்றேன். “திருநாள் நடக்கிறதாம் போகலாம் வா” என்று பக்கத்து வீட்டுப் பையன் அழைத்தான். ‘ஊம் நான் வரவில்லை’ என்றேன். “நீ வராவிட்டால் போயேன் எங்கள் வீட்டில் போகின்றார்கள். நானும் போகின்றேன். அங்கே ரங்கராட்டினம் சுற்றுவேன், பயாஸ்கோப் பார்ப்பேன் பலாப்பழம்சாப்பிடுவேன்’ என்று ஏதோதோ சொன்னான். எனக்குப் போக வேண்டும் என்ற ஆசை எழுந்தது. ஆனால் ஆசையை யார் நிறைவேற்றுவது? வீட்டிலே கேட்டால் அனுமதியா கிடைக்கும்; அடி கிடைக்கும். என்ன செய்வது, போய்த்தான் தீரவேண்டும் என்று முடிவுகட்டினேன். வீட்டிலே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் புறப்பட்டு விட்டேன். கூண்டுவண்டி ஒன்று நிறைய ஆண்களையும் பெண்களையும் ஏற்றிக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தது. கொஞ்சதூரம் அதன் பின்னாலே நடந்து சென்றேன். வண்டியிலிருந்த யாரோ ஒரு அம்மாள் “ஐயோ பாவம் யார் பெற்ற பிள்ளையோ கால் கடுக்க நடந்து வருகின்றதே” என்று “ச்சு” “ச்சு” என்று அனுதாபப்பட்டார்கள். நான் ஏதும் பேசாமல் வண்டியின் பின்னாலேயே நடந்தேன்.

சற்றுத் தொலைவு போனதும் அந்த அம்மாள் “வா தம்பி இப்படி ஏறிக்கொள்” என்று என்னை மேலே ஏற்றி உட்கார வைத்தார்கள். திருப்பெரும்பூதூர்க் கடைத்தெருவில் வண்டி வந்து நின்றதும் ‘தொப்’ என்று கீழே குதித்தேன்.

“அடடே வரவில்லை என்றாயே; எப்படிடா வந்தாய்?” என்று கேட்டுக்கொண்டு நின்றான். அதன் பிறகு அவர்களுடனேயே இருந்தேன். இரவெல்லாம் அலைந்தார்கள். மறுநாள் காலையில் ஊருக்கு வெளியில் இருந்த ஒரு தோட்டத்துக் குளத்தில் இறங்கி எல்லோரும் குளித்தார்கள். நான் மாற்றுத்துணி கொண்டுவராததினால் குளிக்க வரவில்லை என்று சொல்லிவிட்டுக் கரையின்மீது உட்கார்ந்திருந்தேன். முன்னாள் இரவு கால் சட்டைப்பையில் ஒட்டிக்கொண்டு தப்பிவிட்ட பலாச்சுளை ஒன்று கையில் தட்டுப்பட்டது. அதை எடுத்துச் சுவைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இவர்-இந்த அருணாசலம்தான் வந்து இன்னும் நிரம்ப பழம் வேண்டுமா என்றார். என்ன கேள்வி இது! வேண்டுமாவா! தலையை ஆட்டினேன். “வா வாங்கித் தருகின்றேன்” என்று அழைத்துப் போனார். இல்லை இழுத்துக்கொண்டு போனார். கையை வலிக்கிறது என்றேன். ஊருக்கு வெளியில் போனதும் “இனி வலிக்காதுடா கண்ணே” என்றார். அவர் பார்வையில் கனிவைக் கண்டேன்.

“உன் பெயர் என்னடா தம்பி?” என்று கேட்டார். எதுவோ சொன்னேன். இப்போது எனக்கு அது நினைவில்லை.

சரி அந்தப் பெயர் வேண்டாம். இனி உன் பெயர் பொன்னப்பன் என்றார். இது நன்றாகஇருக்கிறது அல்லவா என்று கேட்டார். எனக்கு அவர் வாங்கிக் கொடுத்த பலாப்பழம் நன்றாக இருந்தது. அதனால் ‘ஆமாம்’ என்றேன்.

அன்று முதல் இந்த அருணாசலத்திடம்தான் வாழுகின்றேன். என்னைத் தெரியாமல் எடுத்து வந்தவர்தான் என்றாலும் என்ன அன்பு காட்டுகின்றார்! என்ன ஆதரவு! கனிவு! நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை, இத்துணை இனிமையானவர் இவர் என்பதனை. குளக்கரையிலிருந்து இழுத்து வந்தபோதுதான் கையை வலித்தது. அதற்குப் பிறகு எனக்கு எந்த வலியும் இல்லை. ஒரு குறையும் இல்லாமல்தான் வாழ்ந்தேன்.

திடீரென [illegible] ஒருநாள் வெளியூருக்குப் பயணம் [illegible] என்றார் நான் எங்கே, ஏன் என்று கேட்கவில்லை. சரி என்று தலையை ஆட்டிவிட்டுப் பின்தொடர்ந்தேன். பஸ் ஏறி ஒரு மணி பயணத்திற்குப்பின் ஒரு ஊரில் இறங்கினோம். அந்த ஊரையும் தெருவையும் முன்னே எங்கோ பார்த்ததுபோல் இருந்தது. திரும்பித்திரும்பி இப்பக்கமும் அப்பக்கமும் பார்த்தேன். ‘என்ன பார்க்கின்றாய், பொன்னா?’ என்று அருணாசலம் கேட்டார். ‘ஒன்றுமில்லை’ என்றேன்.

ஒரு கடையில் பெயர்ப்பலகையில் திருப்பெரும்பூதூர் என்று எழுதியிருந்தது. அதைப் படித்தவுடன் எனக்கு ஏதோ பழைய கதை பளிச்சென்று மனத்திரையிலே மின்னியதைப்போல உணர்ந்தேன்.

அந்தக் கனவுக் காட்சியை மறந்திருக்க முடியவில்லை.

இதுதான் மாத்தூர் என்று பஸ் நடத்துவர் இறக்கியதும் அருணாசலமும் நானும் ஒரு வீட்டின் முன்னே போய் நின்றோம்.

‘ஞானசம்பந்தம் இருக்கின்றாரா?’ என்று கேட்டார் அருணாசலம். ‘இதோ வந்திடுவார் இப்படி இருங்கள்’ என்று ஒரு இளைஞன்-ஏறக்குறைய என் தோற்றம்தான் இருக்கும். சொல்லி அங்கிருந்த திண்ணையைக் காட்டினான். அங்கே இருந்தோம்.

சற்று பொறுத்து ஞானசம்பந்தம் வந்தார். வந்தவர் அருணாசலத்தைப் பார்த்த பார்வையிலே கடுப்பு தெரிந்தது. ‘வந்துவிட்டாயா’ என்றுதான் வரவேற்றார், ஆனால் அடுத்த கணம் என்னைப் பார்த்த பார்வையில் கனிவும் கருணையும் கண்டேன். “இவ
தான்...” என்று அவர் இ
தார்... “பொன்னப்பன்” எ
அருணாசலம் சொல்லிவிட்
சிரித்தார்.

“வா தம்பி-வா” என்று அவ
என்னை அன்போடு வரவேற்றார்.
அன்றுமுதல் என்னைக் காணும்
போதெல்லாம் அவர் முகம் வி
கம் பெறுகின்றது எ
தாலும் பொன்னா
என்று என்னையே அ
றார். மாலையில் வெளியில்
வரலாம் வா’ என்று அழை
கொண்டு போவா
லாம் சுற்றிக்காட்டி, இ
முடையது என்று பல நிலங்
சுட்டிக் காட்டுவார். இ
கார் விதைக்க வேண்
இதிலே செம்பாளை போட
இங்கு கேழ்வரகு நல்ல வி
சல் ஆகும் என்று நிலத்
காட்டுவார். ‘இனி நீ
பொன்னா இதையெல்லாம் ப
துக்கொள்ள வேண்டும்’ எ
சொல்லுவார். ‘எனக்கு
யார் இருக்கிறார்கள்’
சொல்லி நெட்டுயிர்ப்பார்.
போதெல்லாம் எனக்கு எ
சொல்வது என்றே தெரிய
சும்மா ‘ஊம்’ கூட்டிக்கொ
டும் சரி சொல்லிக்கொண்
அவர் பின்னே நடந்துவரு

அவர் என்னிடம் அன்
சொரிந்திடும்போது அருணா
புன்னகை பூக்கின்றார். த
மேலும் கீழும் ஆட்டுகி
பக்கத்திலே அந்த வே
இருந்தால் அவனை ஒரு கண
பார்த்துக் கொள்ளுகின்
எதற்கு என்றே எனக்குப் பு
வில்லை.

வேலய்யன்

எனக்கும்தான் ஒன்றும்
வில்லை. புதிய பொன்னன்
பின்னர் ஞானசம்பந்தமென்
பார்க்கும பார்வையும்
வில்லை; அவர் நடத்தும் வித
புரியவில்லை. அந்த அருணாசல
அடிக்கடி என்னைக் கண்டு பு
சிரிப்பு சிரிப்பதன் காரணமு
புரியவில்லை. என்னை ஒரு கண்
ணால் பொன்னனை ஒரு கண்ணால்
அல்லவா பார்த்துச் சிரிக்கின்
தோடுமட்டுமா என்
மா அன்பு பெரு
தப்பே

அன்று அணுகி வந்து ஆதரவு காட்டினன். வேர்த்திருக்கிறதே என்று என் முகத்தைத் துடைத்தான் வலது புருவத்தின் நடுவில் இருக்கும் மச்சத்தை இரண்டு மூன்று முறை அழுத்தி துடைத்தான். அது அழுக்கு அல்ல மச்சம் என்றேன் நான். 'சரிதான்' என்று ஒரு சிரிப்பு சிரித்தானே அது எதற்கு என்று புரியவில்லை.

பொன்னன் நல்லவன்தான் என்னைப்போலத்தான் உயரம், உடம்பு எல்லாம் நல்ல குணம்கூட இருக்கிறது. ஆனால் அந்த ஒன்றுதான் எனக்கு அவனிடம் பிடிக்கவில்லை. ஏன் அப்படி நடந்து கொள்ளுகின்றான் ...ன்றும் புரியவில்லை.

சொக்கி என்னிடம்தான் மனம் வைத்திருக்கின்றாள். இன்றா, நேற்றா அது? நான் மாத்தூருக்கு வந்த அன்றிலிருந்தே அவள் என்னிடம் எத்தனை ஆசை வைத்திருக்கின்றாள்! அவர்கள் வீட்டில் எது செய்தாலும் பாவாடையில் மறைத்து எடுத்து வருவாள்; பள்ளிக்கூடத்துப் பின்புறத் தாழ்வாரத் ... எனக்காகக் காத்திருப்பாள். ... வந்ததும் இதோ இதை ...ம் என்று ஒவ்வொன்றாக ...டுத்துக் கொடுப்பாள்; வரா... ...போனால் அந்தத் தாழ்வா... ...மூலையில் எங்களுக்குமட்... தெரிந்த ஒரு சந்தில் ...றத்து வைத்துவிட்டுப் ...வாள். அவள் அழுகையி..., ஆட்டத்திலும் என் நினை...கத்தானே இருக்கின்றாள். ...ன்றுதான் முன்னைப்போல ...ளைக் காணமுடியவில்லை, ...பசமுடியவில்லை. அவள் பெரிய...ள் ஆகிவிட்டாளாம்! அதனால் ...ள்ளே போட்டுப் பூட்டிவிட்...ர்களாம்! இருட்டியபின் தண்...ர்க் குடத்துடன் குளக்...ரக்கு வரும் சேதி எனக்கல்...லா தெரியும்!

எனக்குமட்டும் தெரிந்தவரை நன்றாக இருந்தது. ஒரு நாள் இந்தப் பொன்னன் எப்படியோ அதைப் பார்த்துவிட்டான். அன்றிருந்து அவன் எங்களைக் கண்காணிக்கும் காவல்காரன் ஆகிவிட்டானே! அதைப்பற்றிக்கூட எனக்குக் கவலை இல்லை. காவல்காரன் ஆனதுமட்டும் இல்லாமல், பங்காளியாகப் பார்க்கின்றான். எதில் எதில்தான் இவன் எனக்குப் பங்காளி ஆவானோ தெரியவில்லையே.

ஞானசம்பந்தரின் அன்புஎனக்குமட்டுமே சொந்தம் என்று எண்ணினேன். எங்கோ அலைந்தவன்அவர் எதிரில் வந்தேன். எடுத்து அணைத்துஏற்றம்தந்தார். இறுமாந்திருந்தேன். வேலய்யா வேலய்யா என்று நொடிக்கு ஒரு முறை அழைத்தவாறு இதைப் பார், அதைச்செய் என்று முக்கியமான பணிகளை எனக்களித்து வந்தார். பெட்டியைத் திறக்கும் உரிமைகூட கொடுத்திருந்தார்.

இந்தப் பொன்னன் வந்தபின் அவர் பார்வையிலே பகை கண்டேன். எனக்கிருந்த உரிமைகளை ஒவ்வொன்றாக என் கண் எதிரிலேயே அவன் பெறக் கண்டேன். பேழையின் திறவுகோலை அவனே வைத்திருக்கின்றான். கழனிக்குப் போகின்றான். அங்கு அவரும் அவனும் கையைக் காட்டி 'இது அது' என்று என்னென்னவோ பேசிடுகின்றனர்.

இதையெல்லாம் நான் பொறுத்துக்கொண்டேன். இனியும் பொறுத்துக்கொள்வேன். எனக்கென்ன இந்த இன்பமும் உரிமையும் கிடைக்கும் என்று எண்ணியா வந்தேன். எங்கோ வந்தேன், எதுவோ கிடைத்தது, பெற்று மகிழுவோம், இழந்தால் மனம் கொஞ்சம் மாழ்கும். அவ்வளவுதான் என்று விட்டுவிடுவேன்.

ஆனால் சொக்கியிடம் அவன் கோணங்கி ஆடுவது என்பதை நான் எப்படிப் பொறுப்பேன். நான் தேடிய செல்வம் சொக்கி; நான் அகழ்ந்தெடுத்த முத்து அவள் அதை நடுவிலே வந்த இவன் தட்டிப் பறித்திடுவதைப் பார்த்திருக்க என் மனம் என்ன இரும்பா, மரமா? இல்லை என் பதைச் சொக்கி அறிவாள்.

அவள் அறிந்ததால்தான் அன்று அரசமரத்தடியில் அவள் கண்களில் நீர் ஆருகியது. துடைக்கத் துடைக்க, இறைக்க இறைக்க ஊறும் கேணிபோல் அவள் கண்களில் நீர் பெருகியது. பொறு பொறு என்றேன். அவள் பொறுக்க விரும்பினாள். ஆனால் அவள் மனம் பொறுக்கவில்லை; பொருமியது; கண்களில் நீர் பொங்கியது.

வழியே போன அவளைப் பொன்னன் வம்புக்கு இழுத்தானும். என்னை அவன் வம்புக்கு இழுத்திருந்தால் விட்டிருப்பேன். நான் என்ன செய்யமுடியும் பேதை. ஆனால் சொக்கி அப்படி அல்லவே. அவள் அண்ணன் நல்லான் ஊரில் இல்லை. இருந்து இந்தச் செய்தியைக் கேட்டால் இந்நேரம் மாத்தூர் மண்ணிலே இரத்தக்கறை பட்டிருக்குமே அவன் இல்லாததும் ஒரு வகையில் நல்லதுதான்.

"நல்லானிடம் இதைச் சொல்லாதே சொக்கி-நானே பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்" என்று ...ல்லி அவளைத் தேற்ற நான் பட்ட பாட்டை என்னவென்று சொல்வது?

இதை இப்படியே விட்டால் இனி வளரும் ஏதாவது வழி செய்தாக வேண்டும். என்ன வழி செய்வது? [நான் சொன்னால் அவன் கேட்கவா போகின்றான். "சரிதான் போடா" என்று தூக்கி எறிந்து பேசுவான்.

அருணாசலத்திடமும் சொல்லிப் பயனில்லை; அவர் சொல்லை அவன் மதிக்கமாட்டான். ஞானசம்பந்தரிடம் சொன்னால்தான் ஏதாவது வழி பிறக்கும். அவரிடம் எப்படிப் போய்ச் சொல்வது? இப்போதெல்லாம்தான் என்னைக் கண்டாலே அவர் நெற்றி சுருங்குகின்றது. முகம் திரும்புகின்றதே. அருகில் செல்லும்போதே ஆகாதவனைக் காணுவதுபோல அருவருப்பாக இருக்கின்றாரே. அதைப் பார்த்தால் முடியுமா? எப்படியும் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். எதற்கும் கொஞ்சம் பொறுத்துப் பார்க்கத்தான் வேண்டும் பார்ப்போம்.

(தொடரும்)

★ ★

— 4ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

நிலை நோக்கிய ஓர் புலி திடுமெனத் தாக்கி அவ்வேழத்தைக் கொன்று விட்டது. வேழம் இறந்து பட்ட துணர்ந்த அப்பிடி துணைவனை இழந்து மிகுதியும் வருந்திற்று. தன் உயிரையும் போக்கிக்கொள்ள எண்ணி, மனம் துணிந்தது. அப்போது அருகிலிருக்கும் கன்றை நினைந்தது. "தான் உயிர்விட்டால் அதனைப் புரப்பார் யார்? உணவும் உண்ணு நீரும் ஊட்டி வளர்ப்பார் யார்? பகை விலங்குகளின் பழிச் செயல்களின்றும் காப்பார் யார்?" என்ற வினாக் குறிகள் பல எழுந்தன. அதன் உள்ளம் மிகுதியும் நெகிழ்ந்தது. பாசத்தால் கன்றினை அணைத்துக்கொண்டது. தான் உயிர் விடும் முயற்சியைக்கைவிட்டு விழி நீர் அருவியென வழிந்து செல்ல வருத்தம் மிக்குடையதாய் நின்றது அப்பிடி;

இதனை :

"பெருங்களிறு உழுவை
அட்டென, இரும்பிடி
உயங்கு பிணி வருத்தமொடு
இயங்கல் செல்லாது
நெய்தல் பாசடை
புரையும் அஞ்செவிப்
பைதலம் குழவி தழீஇ ஓய்யென
அரும்புண் உறுநரின்
வருந்தி வைகும்"
—நற்றிணை-47.

என்று நல்வெள்ளியார் என்னும் புலவர் குறிக்கின்றார்.

மனிதர்களைப்போலவே யானைகளும் கூடி வாழும் இயல்புடையன. ஆணும் பெண்ணுமாயும், கன்றுடனும், குடும்பம் குடும்பமாயும் பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த ஓர் கூட்டமாயும் வாழும். காட்டுப்புறத்தில் பகலிலும் இரவிலும்கூட இரை தேடும் பழக்கமுடையன யானைகள். யானைகள் தந்திர மிக்கதாகையால் பகலில் தினைப்புனங் காவல் காத்துவரும் வேடவர்கள் தினைக் கதிர்களைக் கொய்யவிடாரெனக் கருதி அப்புனத்தில் இரவில் புகும் இதனை நன்குணர்ந்த காவலர் இரவிலும் பரண்களின் மீதமர்ந்துகொண்டு திப்பந்தங்களை யானை வரும் வழி பார்த்து வீசி எறிவர். நெருப்பைக் கண்டால் யானைகளுக்கு மிகுந்த அச்சமாகையால் அவ்வழி யானைகள் வாரா தொழியும்.

இராப் பொழுதில் ஆண் யானைகள் அனைத்தும் சுற்றி வளையம் போல் நிற்க அவ்வளையத்தினுள்ளே பெண் யானைகளும் கன்றுகளும் துயரற்று உறங்கும். பகை விலங்குகளினின்று தம்மைக் காத்துக் கொள்ள பலம் மிக்குடையதாக இருந்தாலும் கூட்டம் கூட்டமாகவே வாழுகின்றன. அஃதோடன்றி, ஓரிடம் விட்டு வேறிடம் செல்லும்போதும் ஆண் யானைகள் முன் செல்ல அதன் வாலைத் தன் துதிக்கையால் பற்றிக்கொண்டு அப்படியே சங்கிலித் தொடர் போலச் செல்லும் யானைக் கூட்டத்தை நாம் இன்றும் காட்டுப்புறங்களில் காணலாம். இவை பழக்கப்பட்ட சர்க்கஸ் யானைகள் அல்ல; காட்டுப்புறத்தில் வாழும் காட்டு யானைகளே.

இன்னும் வேங்கை மரத்தைப் புலியெனக் கருதி அம்மரத்தை வீழ்த்தும் வேழத்தையும், கானலை நீரெனக் கருதி ஓடி ஓடி ஏமாந்து போகும் களிறுகளையும், அகப்பொருள் நூல் பலவற்றிலும் நாம் பரவலாகக் காண்கிறோம்.

—வலம்புரி எழிலன்

...விரைவில்!
இவர்தான்
...ம். ஜி. ஆர்!
ராஜம்-மணாளன்
எழுதுகிறார்.

JUPITER PERFUMERS
அண்ணபத்தி
CITY M.S.T.V. NEETHI MOHAN, MADURAI.
★
...ல் கிடைக்கும்.

புற்றுத் ... கொண்டிருந்...

★ திப்பு ★

திப்பு சிறந்த போர் வீரன்--ஆங்கிலேயரை முறியடித்து வெற்றி கொள்ள பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்ட தென்னாட்டுத் திலகம். திப்புவின் அரசைக் கவிழ்க்க பல சூழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அத்தனையும் தோல்வி கண்டன. அவைகளில் ஒன்றுதான் இந்தச் சதிவழக்கு.

அந்தச் சுபேதாருக்குப் பதவி உயர்வுதரக் காரணமென்ன? மற்ற சுபேதார்களிடம் இல்லாத திறமையும், ஆற்றலும் இவனிடம் என்ன இருக்கிறது? எந்த அளவுகோலை வைத்து அளந்து இவனுக்குப் பதவி உயர்வுதரப்பட்டது?

இவ்வாறு ராணுவ வட்டாரங்களில் பேசிக்கொள்ளப்பட்டது. ஒருவனுக்குப் பதவி உயர்வு தரப்பட்டால் அதைப்பற்றி மற்றவர்கள் முணுமுணுப்பது சாதாரண நிகழ்ச்சி அல்லவா? ஆனால் அந்தச் சுபேதாருக்கு ஏன் பதவி உயர்வு தரப்பட்டது என்பதை மற்றவர்கள் அறிந்திருந்தால் இப்படிப் பலர் பலவிதமாகப் பேசத் தலைப்படமாட்டார்கள். காரணம் அந்த அளவுகோல் எது என்பது பலருக்கும் தெரியாது. அதை நாம் காண்போம்.

திப்புசுல்தான் பதவிக்கு வந்ததும் அவரை ஒழித்துக்கட்டி அங்கே ஓர் இந்து பரம்பரையை நிறுவப் பல சூழ்ச்சிகள் செய்யப்பட்டன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சூழ்ச்சி இது: திப்புவின் இளைய சகோதரன் அப்துல் கரீம் என்பவனைப் பட்டத்தில் வைக்கச் செய்யப்பட்ட சூழ்ச்சி தோற்ற பிறகு, சிலர் ஒரு சதித்திட்டம் வகுத்தனர். அப்போது திப்புசுல்தான் மலர்பார் பகுதியில் ஆங்கிலேயரோடு போரிட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தை முற்றுகையிட்டு, கைப்பற்றி அங்கே இருந்து பரம்பரையை நிறுவ ஒரு திட்டம் தீட்டப்பட்டது. அதில் முக்கியமான அங்கம் வகித்தவர்கள் பின் வருவோர்: கோவைப் பகுதியைச் சேர்ந்த தபால், போலீஸ் துறைகளின் தலைவர் சிங்கி, அந்த இலாகாக்களின் உயர்தர அதிகாரியான ரங்க ஐயங்கார், (இருப்பிடம் ஸ்ரீரங்கப்பட்டினம்) மற்றோர் அதிகாரியான நரசிங்க ராவ், சுபராஜ் உர்ஸ், கஜானாத் தலைவர், நகர அதிகாரியான இன்னொருவர். இவர்களின் சதித்திட்டம் மங்களூரில் திப்புவுடன் இருந்த ரங்க ஐயங்காரின் தம்பி ஷாம ஐயங்கார்(ஷாமையா என்றும் வழங்கப்படுகிறது) என்பவருக்கும் தெரியப்படுத்தப்பட்டு அங்கிருந்தே அவர் துணைபுரிய முடிவுசெய்யப்பட்டது. ஷாமையா என்பவர் மைசூரில் தபால், போலீஸ் துறைகளின் தலைவர். திருமல ராவ் என்பவரும் இச்சதியில் சேர்ந்திருந்தார். மேலும் இச்சதிகாரர்கள் மராத்தியர்களுடனும், ஆங்கிலேயருடனும் தொடர்பு வைத்திருந்தனர். கோவையில் இருந்த சிங்கிமூலம் ஆங்கிலேயருடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

1783-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 24-ந் தேதி போர் வீரர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கும் தினம்; ஆகையால் அன்றைய தினம் போர் வீரர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பார்கள்; ஆயுதங்களை வீசி எறிந்துவிட்டு இருக்கும் நேரம் பார்த்து திடீரென்று படை வீடுகள்மீது புகுந்து தாக்கி அவர்களை எளிதில் வென்றுவிடலாமென்று அந்தத் தேதியைச் சதிகாரர்கள் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள். ஜூலை மாதம் 24ந் தேதியை இவர்கள் வெகு ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்ததில் வியப்பில்லை.

சதித் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு நரசிங்க ராவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. திட்டம் என்ன? ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தின் கவர்னராக இருந்த ஸையத் முகமது, கோட்டைத் தளபதியாக இருந்த அஸத்கான், இவர்கள் இருவரையும் கொலை செய்துவிட்டு, கோட்டை, கஜானா இரண்டையும் முற்றுகையிட்டுப் பிடித்துக்கொள்வது. இதற்குள் ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் கைதிகளாயிருந்த ஆங்கிலத் துருப்புகளை விடுதலை செய்துவிடுவது; இதை ஏற்கெனவே முடிவு செய்திருந்தார்கள். ஜெனரல் மாத்யூஸின் தலைமையில் ஆங்கிலத் துருப்புகள் முன்னேறி ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்வது, அங்கேபழைய பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவரை ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்த்துவது, இதுவே சதித் திட்டமாகும். இதை நிறைவேற்ற எல்லா விதமான ஏற்பாடுகளும் செய்திருந்தார்கள். ஜூலை மாதம் 24-ந் தேதி! அந்நாளை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

ஆனால் சூழ்ச்சித் திட்டம் நிறைவேற முடியாமல் போய்விட்டது. முன்னர் குறிப்பிட்ட ஒரு சுபேதாருக்கு இந்தச் சதி எப்படியோ தெரிந்துவிட்டது. திப்புசுல்தானின் ஆட்சியில் நம்பிக்கையும், உண்டகத்துக்கு இரண்டகம் நினைக்கக்கூடாது என்றநல்லெண்ணமும்கொண்ட அந்தச் சுபேதார் இந்தச் சதியைக் கேட்டதும் வெகு வேகமாக ஓடித் தன்னுடைய தலைவனான, ஸையத் முகமதுவிடம் இந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்த பிறகே, மூச்சுவிட ஆரம்பித்தான். ஜூலை மாதம் 23-ந் தேதி இரவு, தன்னுடைய அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த ஸையத் முகமதுவால் இந்தச் செய்தியைக் கேட்டது முதலில் நம்ப முடியவில்லை. பிறகு ஒருவாறு நம்பி, உடனே செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய முற்பட்டான். ஆங்கிலேயர்களுக்குச் செல்ல இருந்த ஒரு செய்தியைக் கைப்பற்றிய ஸையது முகமது, ஒரு வினாடிகூடத் தாமதிக்காமல் மளமளவென்று காரியத்தில் இறங்கினான். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்திற்கு விரைந்து சென்று மேற்கூறப்பட்ட சதிகாரர்களை உடனே கைது செய்தான் ஸையது முகமது. கோவையிலிருந்து அப்போதே வந்திறங்கிய சிங்கி முதன் முதலாகக் கைது செய்யப்பட்டான். அவனுக்குப் பிறகு நரசிங்க ராவ் கைது செய்யப்பட்டான். திப்புவிடமிருந்து கட்டளை வந்ததும் ஒன்றும் தெரியாது இருந்த நேரத்தில் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட சுபேதார் எப்படியோ அறிந்து உடனே மேல் அதிகாரிகளுக்குத் தெரியப்படுத்தினான். அந்தச் சுபேதார் இல்லை என்றால் சதித் திட்டம் வெற்றிபெற்றிருக்கலாம்; மைசூரில் ஹிந்து பரம்பரை ஆட்சியில் அமர்ந்திருக்கலாம்; ஏன்? தமிழ்நாட்டின் சரித்திரமே வேறுவிதமாக மாறியிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அருமையான, உண்மையான ஊழியனை சுபேதாருக்கு உடனே பதவி உயர்வு அளிக்க உத்தரவிடப்பட்டதில் வியப்பில்லை. ஆனால் இந்தச் சதியும், அதைத் தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்களும், மற்றையோருக்குத் தெரிந்த அளவிற்கு, சுபேதார் செய்த காரியம் மற்றையோருக்குத் தெரியாமல் போனதில் வியப்பில்லை.

திப்புசுல்தான் காலத்தில் இது போன்ற சதிகளும், சூழ்ச்சிகளும் பல நடந்துள்ளன. பெரிய வல்லரசுகள் எல்லாம் அவரை மடக்க நினைத்துத் தோல்வியுற்றிருக்கின்றன என்பதை வரலாறு நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. இச்சதிகாரர்கள் இருவரும், இன்னும் சிலரும் தூக்கில் இடப்பட்டார்கள். ஷாம ஐயங்கார் கைது செய்யப்பட்டு ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்துச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அதே சிறையில், வேறு ஓர் அறையில் அவருடைய சகோதரர் ரங்க ஐயங்கார் அடைக்கப்பட்டார். ஸ்ரீரங்கப்பட்டணத்தில் அப்போது கவர்னராக இருந்த முகமது ஷிடாப் என்பவரும் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். பின்னர் இவருக்கும் இந்தச் சதிக்கும் ஒருவிதமான தொடர்பும் இல்லை என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், இவரை விடுதலைசெய்ய உத்தரவிடப்பட்டது.

இப்படி ரங்க ஐயங்காரின் சதித்திட்டம் தோல்வியுற்றது. சூழ்ச்சி தோற்றது. இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றி யாருக்கும் சுபேதார் (துரதிருஷ்ட வசமாக இச்சுபேதாரின் பெயர் கிடைக்கவில்லை; அவன் இந்துவா முஸ்லீமா என்பதுகூடத் தெரியவில்லை) போன்ற உண்மை ஊழியர்கள் இருந்தமட்டில் திப்புசுல்தான் எல்லா... சூழ்ச்சிகளையும் எதிர்த்து வாகை ... சூடியதில் வியப்பேதுமில்லை! ... நன்றி கொன்ற சில மூடரும், பதவி வெறி கொண்டு துரோகம் புரிந்த சில தூர்த்தரும், அவ்வப்போது திப்பு சுல்தானுக்குத் தலைவலி கொடுத்துக்கொண்டு வந்தனர் என்றாலும், திப்புசளைக்காமல் அவர்களை வென்று வந்தார். சுபேதார்போன்றஉண்மை ஊழியர்கள் இருக்குவரை சூழ்ச்சிகள் தூள் தூளாகும் என்பதைத்தான்சரித்திரத்தில்நடந்த, ...வம் நமக்கு நினைவூட்டு ★

தென்றல் அடுத்த இதழ்

★ நாலாம் ஆண்டு நிறைவிதழாக வரும் ★

விலை 16 காசு தான்.

ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி, எம். எல். ஏ.

ப. உ. சண்முகம், எம். எல். ஏ.

ஆகியோர் எழுதுகிறார்கள்.

ஆசிரியர் கண்ணதாசன் எழுதும் 'தமிழ் நாட்டில் செட்டி நாடு' தென்னாட்டின் பண்பாட்டு விளக்கக் கட்டுரை இடம் பெறுகிறது.

— 5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

பார்த்தார். வண்டியெல்லாம் ரத்தம்! ஆனால் ஆளைக் காணவில்லை. மரத்தடியில் படுத்திருந்தவனை எழுப்பினார்.

"ஐயா வண்டியில் இருந்த ஆள் எங்கே? சொல்லு! ரொம்ப அவசரம்!" என்றார் நட்டுவனார்.

வண்டிக்காரன் எதுவும் பேசாமல் மலையை நோக்கி கையால் ஜாடை காட்டினான். நட்டுவனார் அந்தத் திக்கை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

பஞ்சவர்ணம் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு விதவையைப்போல் ஒரு பாறையின்மீது உட்கார்ந்திருந்தான்.

பாவம் நட்டுவனார், தட்டுண்டு தடுமாறி மலையில் ஏறினார்.

"பஞ்சு! பஞ்சு! என்னடா ராஜா! என்ன இப்படி இருக்கிறாய்! வா! எழுந்திரு!" என்றுகூவிக்கொண்டே அருகில் போனார். அவருக்கு மூச்சுத் திணறியது. உலகமே சாய்ந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது.

"செல்வா! ஐயோ! இதென்னடா ரத்தம்! பஞ்சு! வாயைத் திறடா! இதெல்லாம் என்னடா கோலம்! ஆ! காலில் பிளவு! கால் முறிந்துவிட்டதா! மலையிலிருந்து விழுந்துவிட்டாயா? சொல்லடா! சொல்கிறாயா இந்த இடத்திலேயே தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு சாகட்டுமா? பஞ்சு!"—நட்டுவனார் குதித்தார். ஒவ்வொரு சொல்லும் தீக்கனலாய் உதிர்ந்தது. அவனது காலடியிலே விழுந்து கதறினார்.

"அப்பா...!"

"என்னடா மகனே...! நான் சாகட்டுமா?"

"எனக்கு இந்தக் கல்யாணம் பிடிக்கவில்லையப்பா!"—பதில் பேசினான் பஞ்சவர்ணம். அந்தப் பதில் மகன், தந்தையிடம் பேசும் பதிலாக இல்லை. ஞானி பக்தனுக்குத் தரும் ஆசீர்வாதம்போல் தாழ்ந்த குரலில் இருந்தது.

"கல்யாணம் தொலையட்டும்; காலில் என்னப்பா வெட்டு!"-பாவம், கோடாங்கியிடம் குறி கேட்பதுபோல் கேட்டார் நட்டுவனார்.

"வெட்டல்ல இது; சூடு! துப்பாக்கிச்சூடு!"

"சூடா! சூடா! துப்பாக்கிச் சூடா? புலியடித்தவனும், புகை கக்கும் துப்பாக்கிச் சூடு பட்டவனும் பிழைக்க மாட்டான் என்பார்களேடா! அடே பஞ்சு, நீ பிழைத்துக் கொள்வாயா? சுட்டவன் யாரடா? சொல்லு! அவன் குடலைப் பிடுங்கி உன் காலடியிலே போடுகிறேன்."

பஞ்சு அலட்சியமாகச் சிரித்தான். "சுட்டவரைத் தெரிந்தால் நீங்கள் குலை நடுங்கிப்போவீர்கள். வேண்டாம். நான் சாகமாட்டேன். தைரியமாக இருங்கள். ஆனால் இந்தக் கல்யாணத்திற்கு நான் உடன்படமாட்டேன். இதற்கு நீங்கள் உடன்பட்டால் நான் பிழைப்பேன். இல்லாவிட்டால் நான் பிழைக்க வழியில்லை"

"பஞ்சு, நீ என்ன சொல்கிறாய்? அப்படியானால் நானும் உன் தாயாரும் செத்துவிட வேண்டும்! இதற்கு நீ சம்மதிக்கிறாயா?"—பதில் கேள்வியைப் போட்டார் நட்டுவனார்.

மனித நடமாட்டம் இல்லாத மலையடிவாரம் அமைதியாக இருந்தது. அணில்கள் மட்டும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

பஞ்சவர்ணம் குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு ஜனங்களின் இரைச்சல் கேட்டது. நட்டுவனாரும் பஞ்சுவும் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். ஆண்களும் பெண்களுமாக மலையை நோக்கி ஓடி வருவது தெரிந்தது.

அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கி வந்தவர் அய்யாக்கண்ணு. எல்லோரும் தலைவிரி கோலமாக ஓடி வந்தார்கள். பஞ்சவர்ணம் அசையவில்லை. யோகியைப்போல் முக்காடிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். பாறையில் ரத்தம் படிந்து வடிந்துகொண்டிருந்தது.

"மாப்பிள்ளை, என்ன இப்படி இருக்கிறீங்க! தாலி கட்டும் நேரமாயிடுச்சே! எழுந்திரிங்க போகலாம்! அம்பலகாரர் வந்திருக்காங்க! எப்படியோ தவறுதலா நடந்திருச்சு! நீங்கதான்னு அவருக்குத் தெரியாமெ சுட்டுட்டாரு! ஆக வேண்டியதை நான் கவனிச்சுக்கிறேன். எழுந்திரிங்க போயிடலாம்; வண்டி வந்திருக்கு"-என்று தயவாகக் கேட்டார் அய்யாக்கண்ணு.

பஞ்சவர்ணம் சிரித்தான். "பெண் வந்திருக்கிறதா?-என்றான் பஞ்சு.

"என்ன இப்படிக் கேக்கிறீங்க! பெண்ணில்லாமலா கல்யாணம்?"

"பெண் வந்திருக்கலாம்! உங்கள் பெண் வந்திருக்கிறதா என்கிறேன்."

"ஆமாம் மாப்பிள்ளை! என் மகள் கண்ணம்மா வந்திருக்கிறது! பொய்யா சொல்றேன்! இதென்ன வேடிக்கையாக இருக்கிறது?"

"வேடிக்கைதான்! கண்ணம்மா வந்திருந்தால் அவளுடைய பிணத்திற்குக்கூடத் தாலிகட்டத் தயாராக இருக்கிறேன். வந்திருப்பது கண்ணம்மா அல்ல! வாடகைப் பெண்; எனக்குத் தெரியும்!"

"மாப்பிள்ளை! இனியொருமுறை அப்படிச் சொல்லாதீங்க! எனக்கு வாழ்க்கை பெரிதல்ல! சுகம் பெரிதல்ல! சொத்துப் பெரிதல்ல! மானமே பிரதானம்!" என்று இரைந்தார்.

இடையிலே நின்றவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. எல்லாம் தெரிந்தவர்களைப்போல் ஓடிவந்தவர்கள் கூட ஒன்றும் புரியாமல், சந்தைக் கடையில் செப்படிவித்தைக்காரனைச் சூழ்ந்து நிற்பவர்களைப் போல் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

"நீங்கள் நாதசுரம் ஊதுவதிலே தான் வல்லவர் என்று நாடு நினைத்திருக்கிறது. இப்போது பொய்யை மெய்யாக்குவதிலும் பேர் போனவர் என்று மெய்ப்பிக்கப் பார்க்கிறீர்கள்" என்று அமைதியாக நாடகத்திலே வசனம் பேசுவதைப் போல் பதில் சொன்னான் பஞ்சு. அப்போது மறைவிலிருந்து டபடப என்று யாரோ கைதட்டினார்கள். பஞ்சவர்ணம் திரும்பிப்பார்த்தான்.

"அத்தான், அருமையாகப் பேசுகிறீர்கள். அதற்காகத்தான் கைதட்டினேன்" என்று குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்துக்கொண்டே கூட்டத்தை நோக்கி வந்தாள் கண்ணம்மா!

"கண்ணம்மா!"-விழிகளை விரித்து ஆவலோடு-தாகத்தோடு அழைத்தான் பஞ்சவர்ணம்!

"நான்தான்! வேஷம் இல்லை. உண்மையிலேயே கண்ணம்மாதான்!"- கண்ணம்மா அருகிலே வந்து உட்கார்ந்தாள். அவளுடைய மேனியெல்லாம் ரத்தம் பட்டது.

"நல்ல வேளை! பெண் நீயல்ல என்று எண்ணியல்லவா, நேற்று இரவு நான் பாறையை உருட்டிவிட்டேன். பிழைத்துக்கொண்டாய் கண்ணு!"

"அதுதான் அம்பலகாரர் தங்களுக்குத் தண்டனை கொடுத்துவிட்டாரே!" என்று குறும்போடு பதில் சொன்னாள்.

பஞ்சவர்ணத்திற்கு அப்போதுதான் அம்பலகாரரின் நினைவு வந்தது.

கூட்டத்திற்குள் தேடினான். அவர் மலையடிவாரத்தில் சந்தடி இல்லாமல் இறங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

அய்யாக்கண்ணும், நட்டுவனாரும் தோளில் கை போட்டுக்கொண்டு இறங்கினார்கள்.

ஒரு பக்கம் கண்ணம்மாளும், இன்னொருபக்கம் தங்கம்மாளும் தாங்கிக் கொள்ள பஞ்சவர்ணம் மெதுவாக இறங்கி வந்தான். காற்று வீசியது. பிரான்மலைக் கோயிலில்மணியொலித்தது. அந்த மணியொலியின் கலவரத்தில் கோபுரத்தில் அடைந்து கிடந்த புறாக்கள் வெருண்டு கிளம்பின. கிளிகள் கதறின. மீண்டும் மணி ஒலித்தது!

கூட்டம் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக மலையிலிருந்து, இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

★

அன்று இரவு இணையாத்தக்குடியில் ஜமீன்தார்பொன்னழகர்மாளிகை முழுதும் தேடினார். கண்ணம்மாளைக் காணவில்லை. மான்கொம்பு தங்கியிருந்த அறையும் காலியாக இருந்தது. 'அல்லிவேலு அல்லிவேலு!' என்று கதறினார். பதில் இல்லை.

பணக்காரர்கள் மெல்லிய இதயம் படைத்தவர்கள். சுடுசொல்பட்டாலே அது வெடித்துவிடும். அதுவும் அவமானம் என்றால் சொல்லவா வேண்டும்! பத்திர காளியைப்போல் ஆடுவார்கள்; அலறுவார்கள். விட்டேனா பார் என்பார்கள். குணம் கெடும்; சினத்தால் விழி சிவக்கும். பகைவனின் சிரசைக் கொய்து வா என்று கட்டளை பிறப்பிப்பார்கள் நியாயம், அநியாயம் என்ற பேச்சிருக்காது, தர்மத்திற்கு அங்கு வேலை இல்லை.

பொன்னழகர் பைத்தியம் பிடி[illegible]வரைப்போல் மாளிகைக்குள் ஓ[illegible]னார். உள்முற்றத்தில் ஓலை ஒன்[illegible] கிடந்தது. பிரித்துப் பார்த்தா[illegible] அய்யாக்கண்ணு, ஒரு பெண்தே[illegible] என்று கேட்டு கிழவி வசம் அனுப்பி[illegible] ஓலை அது! எண்ணைக்கொப்பறையி[illegible] தண்ணீர்த்துளி பட்டதுபோல் வெடி[illegible]துக் கிளம்பினார் ஜமீன்தார்.

"ஏதோ சதி நடந்திருக்கிறது. அய்யாக்கண்ணு குஞ்சரத்தை மணமகளாக்கியிருக்க வேண்டும். மான் கொம்பு கண்ணம்மாளைக் கடத்திக் கொண்டு போயிருக்க வேண்டும்! சதிக்காரர்கள்! டேய் அய்யாக் கண்ணு! இரு இப்போதே உன் குடும்பத்தை நாசமாக்கி விடுகிறேன்" என்று கர்ஜித்தபடி கொல்லைக்குப்போனார். அவருக்கு உள்ளம் பகீர் என்றது. ஆம்; மாட்டுவண்டியைக் காணவில்லை. சக்கரத்தடத்தைப் பார்த்தார். தடம் சிறுகூடற் பட்டிப் பக்கமே போயிருந்தது. உடனே குதிரைவண்டியைப் பூட்டினார். வண்டிக்காரன் குதிரையை வேகமாக ஓட்டினான். சக்கரம் சுழன்றது. அதைக்காட்டிலும் ஜமீன்தாரின் இதயம் வேகமாகச் சுற்றியது.

பின்னிருட்டு! சிறுகூடல்பட்டி அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஊர்ப்பொதுவில் போடப்பட்டிருந்த தெருவிளக்குகள்கூட அணைக்கப் பட்டுவிட்டன. ஜமீன்தார் வண்டியை ஊருக்குக் கடைசியில் அவிழ்த்துப் போட்டுவிட்டு வண்டிக்காரன் பின் தொடர கால் நடையாகவே ஊருக்குள் சென்றார் நெடுநாட்களுக்குப் பின் பொன்னழர் அன்றுதான் அவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்கிறார்! அவர் ஜமீதார் அல்லவா!

— 3-ம் பக்கம் —

★

வெண்பாப் போட்டி-20.

ஈற்றடி :

பாலாற்றில் நீரோடு மா?

முடிவு தேதி 28-6-58.

தென்றல் வெண்[illegible] போட்டி : : சென்னை - 6.

★

— 6-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

சார்பில் சட்டசபைக்கு போவார்கள்! இதை ராசாராம் நாயுடு புரிந்து கொள்ளவில்லை" – என்று முத்து அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். மேலும் அவர் பேசுகையில், பாகிஸ்தானிலிருந்து வரும் அகதிகளுக்கு டில்லி சர்க்கார் பணஉதவி செய்கிறது, அதே நேரத்தில் இலங்கையிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்படும் தமிழர்களுக்கு டில்லி சர்க்கார் எதுவும் செய்வதில்லை-என்று கண்டித்தார். தோழர் முத்துவின் தலைமையுரையில் எழுச்சி இருந்தது, புரட்சி இருந்தது. ஏறத்தாழ ஒருமணி நேரம் அவர் விரிவுரையாற்றினார். அதன் பிறகு கழகத்தின் சொற்பொழிவாளர்கள் தி. மு. க. வின் இலட்சியங்களை எடுத்து விளக்கினார்கள். முதல்நாள் இரவு செல்வி மல்லிகாவின் நடனம் சிறப்புற நடைபெற்றது.

மறுநாள் காலை மாநாடு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் தொடங்கியது. தலைவர்கள் அனைவரும் விரிவுரை ஆற்றினார்கள். தேவையான-அவசியமான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. இறுதியாக அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நல்லதோர் அறிவுரை தந்தார்கள்.

தெ. ஆ. மாவட்ட மாநாடு தி. மு. கழகத்திற்கு அளவுகடந்த நம்பிக்கையைத் தந்திருக்கிறது. காடு வெட்டி, கழனி திருத்தி கதிர் விளைவித்த உழவர் மகிழ்வதைப்போல் தோழர் கோவிந்தசாமி பெருமைப் பட நியாயமுண்டு. அவருக்குத் துணைநின்ற தோழர் செல்வராஜ், எம். எல். ஏ. சி. நடராசன் எம். எல். ஏ. ஆனந்தன் எம். எல். ஏ. ஆகியோரின் உழைப்பும் ஆர்வமும் தெ. ஆ. மாவட்டத்தின் கழக வளர்ச்சிக்கு உற்றதுணை புரிந்து நற்பயனைத்தரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கோவிந்தசாமி கொட்டிய வெற்றி முரசு, மாவட்டம் முழுதும் எதிரொலிக்கிறது. கொள்கைப் பற்றும், விசுவாசமும் கொண்டு மாவட்ட மாநாட்டின் சிறப்புக்குழைத்துழைத்த அனைவரையும் நாடு மறக்காது. ★

— 2ம் பக்கத் தொடர்ச்சி —

இக்கப்பம் எங்குமுண்டு. சிறப்பாகக் கடற்கரையிலுள்ளதை மட்டும் எங்ஙனம் குறிப்பிடமுடியும்? அதற்கெனத் தனிப் பெயர் வேண்டாமா? வெகு தொலைவில் மிக உயரத்தே தெரியும் ஒரு ஒளியை-குன்றிலிட்ட விளக்குப்போல் தெரிகின்றதென்றும், கலங்கரை விளக்கம்போல் தெரிகின்றதென்றும்-கிராம மக்கள் கூறுகின்றனர். 'கலங்கரை விளக்கம்' என்ற சொல் பழந் தமிழ்ச் சொல். இதன் பொருளைச் சற்று தெரிதல் நன்மை பயக்குமென எண்ணுகிறேன். கலம்-கரை-விளக்கம்-என்று இச்சொல்லைப் பிரிக்கலாம். 'கலம்' என்பது கடலில் செல்லும் மரக்கலம் முதலியன கரைதல் (கரை-அல்) என்ற சொல்லின் 'அல்' விகுதிக் குறைவே 'கரை' என்ற சொல்லாகும். 'கரைதல்' என்பதன் பொருள், 'அழைத்தல்' என்பதாகும். 'கரை' என்பதற்குப் பொருள் 'அழை' என்ற ஏவல் வினைப் பொருளாகும். இது பெரிதும் இலக்கியங்களிலும் பயின்று வந்திருக்குறது.

'காக்கை கரவா
கரைந்துண்ணு மாக்கமும்
அன்ன நீராக்கேயுள'

என்பது தமிழ் மறை.

'ஆர்க்கும் இடுமின்
அவரிவர் என்னன்மின்
பார்த்திருந் துண்மின்
பழம்பொருள் போற்றன்மின்
வேட்கையுடையீர் விரைந்
தொல்லையுண்ணன்மின்
காக்கை கரைந்துண்ணுங்
காலமறிமினே'

என்பது திருமூலர் பாடிய திருமந்திரம். இவ்விரு பாட்டிலுள்ள 'கரைந்து' என்ற சொல்லின் பொருள் 'அழைத்து' என்பதாகும். கலங்கரை விளக்கமென்பதன் பொருள் வழிதடுமாறி அலையுங் கலங்களை அழைக்கும் விளக்கே, என்பதாகும். இச்சொற்கள் இரண்டிலும் எது உயர்ந்தது, பொருள் பொதிந்தது, என்பதைக் கருதித் தெளிக.

நலம்: – அஞ்சலெழுதும்பொழுது 'இங்கு எல்லோரும் க்ஷேமம். அவ்விடத்திய க்ஷேமத்திற்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதவும்' என்று எல்லோருமே எழுதத் துணிந்துவிட்டார்கள். இந்த க்ஷேமம் என்ற சொல் எங்கிருந்து வந்தது, ஏன் வந்தது? என்பன யாருமே அறியார்கள். பின் எப்படி வழங்குகிறார்கள்? ஆழ்ந்து தெளிக. நண்பர்கள் இருவர் கூடும்பொழுது, என்ன சௌவுக்கியமா? வீட்டில் எல்லோரும் சௌவுக்கியந்தானே? என்று ஒருவர் மற்றவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார். மற்றவரும் அம்முறையையே கேட்கிறார். 'சௌவுக்கியம்-க்ஷேமம்' என்ற இரு சொற்களுமே வடமொழிச் சொற்கள். ஆரியர் செய்த வஞ்சத்தால் தமிழ்ச் சொற்கள் எத்தனையோ மறைக்கப்பட்டு விட்டன. எனினும் நாட்டுப்புற மக்களிடம் கன்னித் தமிழ்ச் சொல்களிடமிடுகின்றன. கிராம மக்களில் யாராவது ஒருவர் தம் உறவினரைக் காண நேர்ந்தால்-அல்லது விருந்தினரைக் காண நேர்ந்தால், 'வாங்கோ நல்லா இருக்கிறீங்களா? ஊரில் எல்லோரும் நல்லா இருக்கருங்களா? என்று தான் கேட்கிறார். 'நலம்' என்ற சொல்லின் மரூஉவே 'நல்லா' என்பது. இருப்பினும், நாட்டுப்புற மக்கள் அஞ்சல் எழுதும் பொழுது இந்த 'க்ஷேமம்' என்ற சொல்லை எழுதிவிடுகின்றனர். மற்ற மக்களின் பழக்கம் இவர்களையும் ஆட்கொண்டு விட்டது என்றே கொள்ளல் வேண்டும். எழுத்து வழக்கு நீங்கப் பேச்சு வழக்கில் மட்டும் தண்டமிழ் தனியரசாள்கிறது. 'நலம்' என்ற நலமிருக்க நாயை விழைவது நாகரீகமா? ஆய்க.

இணை: இரு பொருள்கள் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதை 'ஜதை-அல்லது ஜோடி' என்று தமிழ் மக்களில் பலர் வழங்கி வருகின்றார்கள். இந்த ஜதையும் ஜோடியும் எம்மொழிச் சொற்களென்பது உங்களுக்கே தெரியும். இச்சொற்களுக்கேற்ற தமிழ்ச்சொல், தமிழ் மொழியிலேயே கிடையாது' என்று வாதிடுவோரும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் எக்காரணங் கொண்டு முடிவுகட்டுகின்றனரோ? யாம் அறியோம். இரு பொருள்கள் ஒன்றுசேர்ந்து செல்வதை 'எணையாகச்' செல்கின்றன' என்று நாட்டுப்புற மக்கள் மொழிகின்றனர். 'இணை' என்ற சொல்லின் திரிந்த வழக்கே 'எணை' என்பது. 'இணைவளைக்கை எதிர் கூப்பி' என்று இளங்கோவடிகளும் கூறுகின்றார். கொங்கு நாட்டு வேளிர் குடியுள், 'காமிண்டர்' என்ற கவுண்டர் இனத்தாருமொருவர். அவர்கள் இல்லில் திருமணம் நடைபெறும் பொழுது (ஆண் மகனுக்கு) 'இணைச்சீர்' என்ற ஒரு சடங்கும் நிறைவேற்றப்படுகிறது. அண்ணன் தங்கையோ? அல்லது தமக்கை தம்பியோ? தங்களுக்குட் பிறந்த இருபால் மக்களையும் ஒன்றாக இணைத்துத் திருமணம் செய்தல் வேண்டும்' என்று உறுதி செய்து கொள்வதே மேற்குறித்த சடங்கின் நோக்கமாகும். அண்ணன் – தம்பி யாராவது ஒருவருக்கு வரைவு நிகழும்பொழுது; தங்கைக்கோ? தமக்கைகோ? இவ்வுறுதிமொழி செய்து தரப்படுகிறது. 'இணை' என்ற இன்தமிழ்ச்சொல்லிருக்க, ஈசற்சொற்களை ஏன் நாடவேண்டும்? இணை என்ற சொல் இன்தமிழ் ஆட்சியில் இணைக்கப்படுமா? காலந்தான் பதிலுரைக்க வேண்டும்.

—க. சி. இராசியண்ணன்

சுமைதாங்கி!

நீர்நிரையும் பேரேரி ஏரி மீதில்
நீண்டிருக்கும் நெடுஞ்சாலை, சாலை ஓரம்
வேர்நிரையும் பனைமரங்கள் விண்ணை முட்டும்,
விரிந்திருக்கும் ஆலமரம், மதகின் ஓரம்,
ஊர்தொலைவு ஆகையினால், மரத்தின் கீழே,
உயர்ந்திருக்கும் சுமைதாங்கி, தேய்ந்தே, முன்னால்
தார்செறிந்த செவ்வாழைத் தோட்டம் செந்நெல்,
தலையசைக்கும் காட்சியதும் காணும் மாலோ!

செவ்வந்திப் பூப்போல பஞ்சுக் கூட்டம்,
சிவப்பேறி நீரலையில் வண்ணம் தீட்டும்,
அவ்வந்தி நேரத்தில், சாலை மீது,
ஆரணங்கு, கொடியிடையாள் மலர்பூங் கண்ணாள்
எவ்வந்தி நேரத்தும் இல்லாக் காட்சி
ஏற்படுத்தி புல்சுமையைத் தலையில் வைத்து,
செவ்வாழை உடல்துவள வந்தாள் வந்து,
தலைசுமையை சுமைதாங்கி மேலே வைத்தாள்.

ஆல்மரத்து அருகினிலே ஏரி நீரில்,
அழகுமுகம், கழுவியபின் திரும்பும் போது,
வேல்இரண்டு பட்டதென திகைத்தாள், ஏரி
வெளிமதகில், இளைஞன்தான் விழுங்கக் கண்டாள்,
வேல்இல்லை கண்களவை அசைவே இல்லை
வெடுக்கென்று திரும்பினளே விழுதை நோக்கி
ஆல்மரத்து சுமைதாங்கி அருகே வந்தாள்,
அள்ளியது கிள்ளியதோர் உணர்வே; நின்றாள்!

உந்தியதோர் ஆசையினால் மீண்டும் பார்த்தாள்,
ஒளிக்கண்ணாள், இளநங்கை, நகையும் பூத்தாள்!
சிந்தியதே உவகைத்தேன்! அந்தோ மீண்டும்,
திகைத்திட்டாள்! புற்கட்டைத் தூக்கும் போது
கொந்தியதே காளையினைப் பார்க்கும் ஆசை,
குடைந்ததுவே, நாணம்தான்! அவனும் வந்தான்
நொந்தவள்தான் புற்கட்டைத் தூக்காள் ஆகி,
துயருறுவாள் போல்நின்றாள்! வந்தான் நின்றான்!

'புற்கட்டு மிக(க்)கனமோ?' என்றான், பெண்ணாள்,
'புரியட்டும் சொல்' என்றாள்! காளை, அன்னாள்,
சொற்கட்டு இன்பத்தில் திளைத்து, 'நாளும்
தூமணியே! வருவாயோ புல்லு'க் கென்றான்,
"மற்கட்டு வீரன்போல் நிற்கும் நினமேல்,
மனம்கொண்டேன் மாற்றுதற்கு முடிய வில்லை.
புற்கட்டு நாள்தோறும் தேவை என்று
புரிந்ததுவே" எனக்கூறிச் சென்றாள்! நின்றான்!

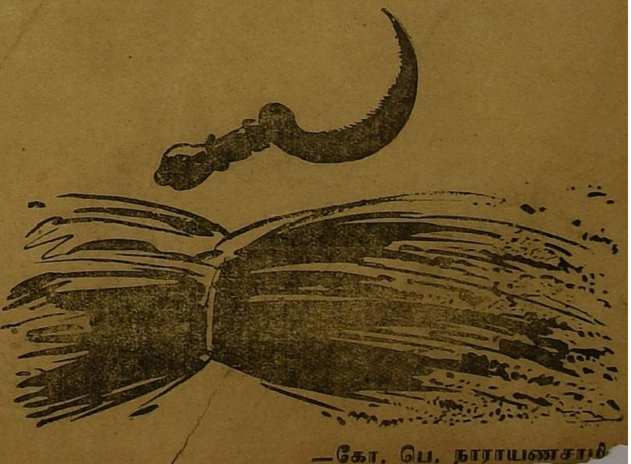

—கோ. பெ. நாராயணசாமி

வெண்பாப் போட்டி

19. பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

காதல் மலர்பொழுது! கள்ளுண்ட வண்டினங்கள்
பூமகளிர் நெஞ்சில் புதைபொழுது!—காயன்கை
வில்லப்பால் காதலர்கள் வீழ்பொழுது, வெம்பொழுது
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—க. குணசேகரன்.

வெள்ளி நிலவெரிக்க வெற்றிலைக்காட் டோரத்தில்
பள்ளியறைப் பாடம் பயின்றிடவே—துள்ளிவா
செல்வமே! என்றான்; சிறகடித்துப் போகாதோ
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—செந்தாமரை, ஆத்துப்பொள்ளாச்சி.

[illegible]த் தொழில்முடித்த அத்தான் வரவுக்காய்க்
[illegible]காலம் புதுக்கிக் குழல்முடித்துக்—கால்நோக
இல்லின்முன் காத்திருந்தேன்; ஏனோ வரக்காணேன்
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—சிற்பி, ஆத்துப்பொள்ளாச்சி.

முல்லைப்பூ வாங்கிவர மூத்தமகள் தூண்டுகி[illegible]
நல்லபடம் வந்திருக்காம் செல்லமகன்—துள்ளுகிறான்
இல்லமதில் தொல்லைதர எங்கிருந்து வந்ததடா
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—வே. கருப்பையா, மதகுபட்டி.

வண்டனைய வண்ணமலர் வந்துசுற்றும் வாவிஅன்னப்
பெண்டனைய பெண்மானே! பெண்டகையே!—உண்டோகாண்?
இல்லறநான் கண்டாருக் குல்லாசங் கொண்டொளிக்கும்
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—கோமதிநாதன், சென்னை-13.

அன்றில் பறவைகளாய் அன்பான வாழ்வினிலே
ஒன்றியிருந் தின்றே ஊருக்குச்—சென்றீரேல்
கொல்லாமல் கொன்றென்னை கூற்றுக் கிரையாக்கும்,
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—நா. கந்தசாமி, காரைக்கால்.

கொஞ்சி மகிழ்ந்திருந்து கோதை எனைப்பிரிந்தார்(கு)
அஞ்சியதோ கூறிடுவாய் அஞ்சுகமே—நெஞ்செரித்துக்
கொல்லும் நிலவும் கொடுந்தென்ற லிங்கொணர்ந்த
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—துறையூர், மு. வெங்கடேசன்.

காதலரைத் தேடும் கயல்விழியின் கண்வலிக்க
வேதனையே தந்து விளையாடும்—பாதகம்செய்
கொல்வறுமை நோயின் கொடியதடி சோர்வுதரும்
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—சி. பி. சாமி, திருப்பத்தூர் (வ. ஆ.)

வந்து தழுவானோ வாட்டமெலாம் தீரானோ
சிந்தை களித்திருக்கச் செய்யானோ—எந்நாளும்
தொல்லை கொடுத்தென்னைத் துன்பத்தில் ஆழ்த்திடுதே
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—குகன்குருசாமி, கமுதி.

கொஞ்சு தமிழ்ப்பேசி கோலநிலாக் காற்றினிலே
நெஞ்சில் நிறையாதை நான்காண—மஞ்சுமதி
உல்லாச வானமதில் ஊறிவந்தாற் செல்லாதோ
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—பசுமலைவீர. முருகேசன், மதுரை.

வட்டநிலாச் சுட்டெரிக்க வாசம் கமழ்தென்றல்
கிட்டவந்து மெய்யில் கிளர்ச்சிதர—எட்டநின்றே
இல்லா இடையாள் எனைவருத்த வந்ததே
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—அமரன், தேவ[illegible]

முதலிரவாம் இன்றெனக்கு முல்லைப்பல் கொண்டாள
இதழமுதம் பெற்றுய்யும் இன்ப—விதமறிவேன்
மெல்ல நகர்வானேன் கொல்லாமற் கொல்கின்ற
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—செல்வம், சென்னை[illegible]

வண்ண மயிலனையாள்; வார்த்த சிலையன்னாள்
எண்ணக் கொலுகொண்ட ஏந்திழையாள்—கண்ணெதிரே
இல்லாத துன்பத்தை ஈட்டியெனப் பாய்ச்சவரும்
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—அலியார், முதுவை[illegible]

விண்ணில் தவழுமதி; வீசும் இளந்தென்றல்
கொண்கன் தனைப்பிரிந்த கோதைக்கு—மண்ணதிலே
தொல்லை மிகக்கொடுக்கும் தோன்றுவ தேனிந்த
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—ந. இராமசாமி, சித்தையன்கோட்[illegible]

தித்திக்கும் தேன்மொழியே! செந்தமிழே! உத்தமியே!
எத்திக்கும் சென்றாலும் ஏக்கந்தான்—நித்தமும்
கொல்லுமே; மாறுது கூடியேநாம் சந்தித்த
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—ப. குருதேவன், தேவதானப்பட்[illegible]

எங்கும் எழுச்சியுடன் எந்தமிழர் துள்ளியெழ
சங்கத் தமிழென்னும் சாய்கதிரோன்—பொங்கிடவே
இல்லாது சென்றொழிந்தாள் இந்தி மொழியென்னும்
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—அழகுவேந்தன், கரு[illegible]

பொன்னே மணியே பொருள்தேடிச் சென்றிங்கு
இன்னே வருவல் இருவெனச்—சென்றவர்தாம்
இல்லா நிலைகண்டு இன்னலொடு வந்ததே
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—நாதன், கரு[illegible]

கண்ணாளன் காத்திருப்பார் கண்டிப்பாய் நான்செல்வேன்
கண்ணோடு கண்பேசிக் காதலினால்—பண்பாடி
செல்லமாய்க் கொஞ்சிடுவேன்; சீக்கிரமே வாராதோ
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—அமுதன், சென்னை-[illegible]

பொன்னைத்தான் தேடப் போகிறேன், கண்ணே!யென்(று)
என்னைத்தான் விட்டு ஏகினார், —என்னத்தான்,
இல்லாத வேளை எனைநன்கு வாட்டிருந்த
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—மா. சுப்பையா, நாரைக்கிண[illegible]

மெய்யை நடுங்கவைக்கும் வெம்மைக் குளிர்காய்ச்சல்
வெய்யில் தணிந்தால் மிகுகிறதே—ஐயய்யோ!
கொல்லாமல் கொன்றிடவே இங்கேன் வருகிறதோ
பொல்லாத மாலைப் பொழுது.

—கா. வேழவேந்தன், கார[illegible]

எங்கும் விற்பனையாகிறது!
முல்லை
(ஜூன் இதழ்)
விலை அணா எட்டு.

ராஜா பார்லி
பிஸ்கட்ஸ்
குழந்தைகளுக்கு சிறந்த ஆகா[illegible]
PRO: A. சங்குபிள்ளை, 115, திண்டுக்கல்ரோடு, மது[illegible]

ஆசிரியர்: கண்ணதாசன். அச்சிடுபவர், வெளியிடுபவர்: சுப. அருணாசலம், ஏ. எல். எஸ். அச்சகம், 2/127, மவுண்ட்ரோடு, சென்னை-6. தமி[illegible]